

БОРБА®

THIRTY YEARS BULGARIAN NATIONAL FRONT

BORBA®

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

MAY 1976

ЖЕРТВИ НА КОМУНИСТИЧЕСКИЯ ТЕРОРЪ

НАСТОЯТЕЛСТВОТО И СТРОИТЕЛНИЯ КОМИТЕТЪ НА СТУДЕНТСКОТО Д-ВО "ХРИСТО БОТЕВЪ"
ПРИ СОФИЙСКИЯ УНИВЕРСИТЕТЪ "СВ.КЛИМЕНТЪ ОХРИДСКИ"-1932 ГОД.

1. Василь Янковъ-политзатворникъ.	14. Христо Клечковъ-убитъ.
2. Иванъ Батембергски-убитъ.	15. Мишо Табаковъ
3. Бончо Бончевъ-убитъ.	16. Ангелъ Ганчевъ-политзатворникъ.
4. Сашо Падаревъ-убитъ.	17. Геннадиевъ.
5. Иванъ Апостоловъ-политзатворникъ.	18. Крумъ Изворски
6. Конст. Овчаровъ-политемигрантъ.	19. Владо Христовъ-политзатворникъ.
7. Николай Цанковъ-политзатворникъ.	20. Велизаръ Спасовъ-политемигрантъ.
8. Райко Ошановъ-политзатворникъ.	21. Никола Минковъ-убитъ.
9. Сашо ...	22. Христо Лулчевъ-убитъ.
10. Еленка Илиева	23. Иванъ Дочевъ-политемигрантъ
11. Любенъ Горановъ	24. Стефанъ Поповъ-политемигрантъ
12. Славчо Благоевъ	25. Антонъ Нейковъ.
13. Любенъ Сокеровъ-политзатворникъ.	26. Никола Бошнаковъ

Тъзи български студенти и студентки бѣха цвѣта на интелигенцията ни по това време. Мнозина отъ тѣхъ станаха после Народни Представители, политически лидери, адвокати, лѣкари, професори и народни труженици. Следъ 9 Септемврий 1944 комунистите избиха мнозина отъ тѣхъ, други хвърлиха по концлагери а трети бѣха принудени да забѣгнатъ въ чужбина въ изгнание.

/БОРБА моли своитѣ читатели, ако нѣкой може да разпознае още отъ лицата на снимката или знае за съдбата на други, да ни съобщи, за да ги имаме въ нашия архивъ/.

Българю, за тебе те умрѣха,
една бѣ ти достойна зарадъ тѣхъ,
и тѣ за тебъ достойни, майко, бѣха!
И твоятъ име само катъ мълвѣха,
умираха безъ страхъ.

БОРБА

BORVA

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА

БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.

P. O. Box 1204 Grand Central Station, New York, N. Y. 10017, U.S.A.

Основателъ: Д-ръ Иванъ Дочевъ.

Редакторъ: Д-ръ Георги Паприковъ.

Година 25, брой 1.

КНИЖКА СЕДЕМДЕСЕТЪ И ТРЕТА.

Май 1976.

ПЕТНАДЕСЕТИЯТЪ ДВУГОДИШЕНЪ КОНГРЕСЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ

СЕ СЪСТОЯ НА 6 И 7 МАРТЪ 1976 ГОДИНА ВЪ НЮ ЙОРКЪ

ПОСВЪТЕНЪ НА ТРИДЕСЕТАТА ГОДИШНИНА ОТЪ ОСНОВАВАНЕТО НА ОРГАНИЗАЦИЯТА

И ЧЕСТВУВАНЕ ДВЕСТАТА ГОДИШНИНА ОТЪ НЕЗАВИСИМОСТЪТА НА АМЕРИКА.

БЪЛГАРСКИЯТЪ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ бѣ основанъ преди 30 години въ едно малко предградие на Мюнхенъ, като единъ щитъ противъ домогванията на комунистическитѣ управници въ България да разгромятъ националната ни емиграция. Въ продължение на тѣзи 30 години нашата Организация сплоти въ редоветѣ си всички български патриоти въ емиграция, които въ продължение на много години се борятъ противъ червеното иго въ Родината.

Много жертви паднаха въ тази неравна борба, мнозина гниятъ по затвори и зандани, но идеята на съпротивителното движение на нашата Организация не спира и нѣма да спре докато има въ България робство и неправди! На този дълъгъ периодъ отъ 30 години на борба и съпротива въ България и въ чужбина, бѣ посвѣтенъ нашия Конгресъ. На него сѣщо чествувахме и 200 годишнината отъ Независимостъта на Съединенитѣ Щати на Америка, второто ни Отечество, което приюти всички изгнанници и ни дава възможность да се боримъ за свободата на поробената ни Родина!

Конгреснитѣ заседания и тържества се състояха въ първокласния хотелъ Шератонъ на Седмото Авеню въ Ню Йоркъ. Делегатитѣ и гоститѣ почнаха да пристигатъ още на 5 Мартъ 1976, като на първо мѣсто личеха Д-ръ Герогри Паприковъ отъ Чикаго, Протоиереи Василь Михайловъ и г. Борисъ Димитровъ отъ Торонто, г. Джеймсъ Велковъ отъ Испания, г. Тодоръ Рангеловъ отъ Австралия, г. Петъръ Хаджи Димитровъ отъ Швейцария, Д-ръ Борисъ Ганчевъ отъ Калгари и още други. Рано на другата сутринъ пристигнаха съ автобуси делегатитѣ и гоститѣ отъ Канада, на чело съ Инж. Ангелъ Гъндерски, Д-ръ Ангелъ Тодоровъ Отецъ Тома Кабаковъ, Цоню Градинаровъ, Инж. Асенъ Коцевъ, Крумъ Радевъ, Мирю Герговъ и още много други. Пристигнаха сѣщо и делегатитѣ отъ Отава, начело съ г. Димитъръ Николовъ, отъ Чикаго - съ Петъръ Фотевъ и Цвѣтанъ Гавриловъ и Стефанъ Рангеловъ, отъ Монреалъ - съ Тодоръ Тодоровъ, г. Валери Марковъ отъ Италия и др.

Делегатитѣ и гоститѣ бѣха приветствувани въ хола на хотела отъ членоветѣ на Организационния Комитетъ г. г. Петъръ Николовъ, Маринъ Мариновъ и Тодоръ Безовъ, следъ това разквартирувани, регистрирани и снабдявани съ конгресната значка.

Откриването на Конгреса стана на 6 Мартъ 1976 година въ 1 часа следъ пладне, въ заседателната зала "Кристалъ Руумъ", декорирана специално за случая съ надписи и знамена, отъ Председателя Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ, следъ което почитаемиътъ Протоерей Василь Михайловъ въ съслужение съ Отецъ Тома Кобаковъ отслужи Възпоменателна Служба въ паметъ на падналитъ за свободата противъ комунистическата тирания въ България.

Двамата наши духовници следъ службата казаха високо патриотични слова противъ безбожниците - комунисти и узурпаторитъ на свободитъ въ България. Тъ апелираха за още по-голяма сплотеностъ въ борбата противъ опититъ на комуниститъ отъ България да заблудятъ емиграцията съ тѣхната пропаганда чрезъ изпратени емисари, облечени въ черни раса. Слова на виднитъ наши духовни водачи бѣха посрѣщнати съ най-голямъ удобрения

Председателятъ на Канцлерството на нашия Орденъ "БОРБА ЗА СВОБОДАТА НА БЪЛГАРИЯ" събщи, че за извънредни заслуги къмъ освободителното дѣло се награждаватъ следнитъ наши съмишленици: г.г. Джеймсъ Велковъ, Борисъ Димитровъ - съ Златния Орденъ, Д-ръ Борисъ Ганчевъ - съ Сребърния Орденъ и Димитъръ Николовъ и Василь Ивановъ - съ Бранзовия Орденъ. Награденитъ бѣха декорирани на сцената при бурнитъ аплодисменти на присѣтствуващитъ. Събщи се също, за други награди на наши съмишленици, за което съобщаваме на друго мѣсто по-подробно.

Следъ церемонията на награждаването Председателятъ Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ докладва че на Конгреса лично присѣтствуватъ и са представени съ делегати клоноветъ: НЮ ЙОРКЪ съ г.г. Никола Стояновъ и Колю Кондовъ, ТОРОНТО - Инж. Ангелъ Гъндерски, Цоню Градинаровъ и Крумъ Радевъ, СЪДБЪРИ - Д-ръ Ангелъ Тодоровъ, ЧИКАГО - Д-ръ Георги Паприковъ, Петъръ Фотевъ, Стефанъ Рангеловъ и Цвѣтанъ Гавриловъ, ОТАВА - Димитъръ Николовъ, КАЛГАРИ - Д-ръ Борисъ Ганчивъ, ФЛОРИДА - Петъръ Христовъ, БЪЛАЛО - Мирю Герговъ, МОНТРЕАЛЪ - Тодоръ Тодоровъ, НЮ ДЖЕРСИ - Петъръ Николовъ, ДЕТРОЙТЪ - Кириль Костовъ, По польномощно са представени клоноветъ: КАЛИФОРНИЯ - Инж. Никола Симовъ, ТОЛЕДО - Страхилъ Кузмановъ, АРИЗОНА - Георги Антоновъ, ТЕКСАСЪ - Петъръ Стефановъ, КЛИВЕЛАНДЪ - Велико Мариновъ, СИНСИНАТИ - Георги Петруновъ, АВСТРАЛИЯ - Живко Сребровъ, НОВА ЗЕЛАНДИЯ - Атанасъ Георгиевъ, ШВЕЦИЯ - Никола Атанасовъ, АВСТРИЯ - Драгомиръ Загорски, ГЕРМАНИЯ - Христо Порязовъ, ТУРЦИЯ - Стефанъ Кашевъ, ФРАНЦИЯ - Михайлъ Константиновъ, ЧИЛИ - Иванъ Филипъ, ХОЛАНДИЯ - Петъръ Цанковъ, БЕЛГИЯ - Василь Тодоровъ, ШВЕЙЦАРИЯ - Иосифъ Загорски, БОЛИВИЯ - Инж. Илия Матевъ, АНГЛИЯ - Иванъ Костовъ, ИСПАНИЯ - Иванъ Ивановъ, ИТАЛИЯ - Енрико дель Белло, ЮЖНА АФРИКА - Любенъ Клещановъ и АРЖЕНТИНА - Георги Перчиновъ.

Така като съ делегати и по пълномощни бѣха представени болшинството отъ клоноветъ на Българския Националенъ Фронтъ, представляващи законния кворумъ за взимане решения, Конгреса бѣ обявенъ за откритъ и започна своята работа.

Избрано бѣ Бюро, което да ръководи Конгреса въ съставъ: Председателъ Д-ръ Георги Паприковъ отъ Чикаго, Подпредседателъ Инж. Ангелъ Гъндерски отъ Торонто и секретаръ г. Никола Стояновъ отъ Ню Йоркъ. Бѣха избрани следнитъ комисии: Комисия по Резолуциитъ въ съставъ: г.г. Никола Стояновъ отъ Ню Йоркъ и Д-ръ Борисъ Ганчевъ отъ Калгари, Комисия по Номинациитъ: г.г. Крумъ Радевъ отъ Торонто, Петъръ Фотевъ отъ Чикаго и Петъръ Николовъ отъ Ню Джерси.

Председателстващиятъ Д-ръ Георги Паприковъ събщи, че въ бюрото са получени стотици и стотици поздравителни телеграми и писма отъ цѣлия свѣтъ: отъ наши съмишленици, Американски сенатори и народни представители и видни политици, отъ председателитъ на сродни намъ български и чужди организации и пр. Много отъ тѣхъ ще бждатъ прочетени вечерта на тържеството. Даде се думата на нарочно изпратения делегатъ на "Лигата за Правата на Човѣка" отъ Холандия г. Пападоповъ, който прочете поздравленията на председателя и Д-ръ Андрея Гърневски. Също, дошлия отъ Италия делегатъ г. Валери Марковъ прочете поздравителното писмо отъ нашия дългогодишенъ представителъ за тази страна г. Енрико дель Белло.

Председателят на БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕН ФРОНТЪ, Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ даде обоснован доклад за дейността на Централния Управителен Съвет през изминалите две години. Той изтъкна, че дейността се е съсредоточила главно в създаване и заздравяване връзки с официални лица и спечелване приятели за Българската кауза. Постигнати са много значителни резултати и днес Организацията има десетки сенатори и народни представители, които са наши приятели и всекога могат да се отзоват в наша подкрепа. Създадени са връзки с правителството на Съединените Шати, направени са десетки изложения в защита на българския народ и нашата освободителна кауза до разните правителства на Западните Сили и до Обществото на Народите. Повдиган е на няколко пъти най-настоятелно въпроса за промяна на политиката спрямо поробените от комунизма народи и вземане решителни мерки за подпомагане на тяхното освобождение. Поддържат се връзки с организацията на всички поробени народи, като ние играем ръководна роля в международните прояви. Спечелили сме много приятели между поробените братски наши народи и те винаги се отзовават в наша подкрепа.

Поддържат се връзки с всички наши клонове по целия свят, създават се нови клонове, активизират се нови емигранти и факта, че почти всички държави по света са представени на този Конгрес говори, че нашата Организация има приятели и членове пръснати по всички континенти.

Кметът на Ню Йорк г. Абрахам Бимъ и кмета на Чикаго г. Ричард Дейли, по наша молба, прокламираха 3 МАРТЪ тази година за "БЪЛГАРСКИ ДЕНЬ", като издадоха по този случай специални Прокламации и на този ден българското знаме гордо се вѐше надъ кметствата на тези два най-големи градове на Съединените Шати. Народните представители г. г. Джеймс Д. Делани и Гленъ М. Андерсон държаха високо патриотични речи в полза на поробена България в Парламента на Съединените Шати и речите им се записаха на 3 Мартъ 1976 година в печатаните Дневници на Парламента. Довечера на нашата Тържественна Вечер ще говори Народния Представител г. Марио Биаджи, който идва да декларира своята солидарност с нас в борбата против поробителите на нашата Родина.

Тази дейност на ЦЕНРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕН СЪВЕТ НА Б.Н.Ф., която донася отлични резултати е най-важната, която ние като емигранти, за днес трябва да следваме в подкрепа на нашия народ. Че нашата Организация е най-опасния враг на комунистите се потвърждава от факта, че в Софийската преса нашето име и това на нашите ръководители не слиза от колоните на техните вестници и списания. Стотици статии, памфлети и дописки, дори идоста вече книги, комунистите издадоха в България против БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕН ФРОНТЪ, като дори и не се споменава за други емигрантски среди. Ние сме трън в очите на комунистите и те знаят защо! Ние се гордѐем, че нашите неприятели ни поставят на първо място като техни заклетии врагове. Българският народ, обаче, счита нас като техни представители на свобода и като представители на освободителното движение в Родината".

Доклада на Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ бѐ изпратен с бурни одобрения и приет от пленума. За финансите на Организацията даде доклад съюзния касиер г. Колю Кондов като изтъкна, че Б.Н.Ф. се е издържал и издържа изключително от членските вноски и доброволни помощи на приятели на Организацията и въпреки трудностите ние сме могли винаги да се справим и продължаваме нашата дейност. Нашата Организация не получава субсидии или помощи от никого и от никъде, затова можем да запазим самостоятелност в политиката и дейността си. Касиерът Кондов даде цифри и данни за бюджета на Организацията през изтеклите две години.

Председателят на Контролната Комисия г. Крумъ Радевъ декларира, че книгата по бюджета на Организацията е водена редовно и всичко е намѐрено на пълна изправност, като предложи касиера да бѐде освободен от морална и материална отговорност, което Конгреса прие при абсолютно болшинство, като изказа благодарност към касиера г. Колю Кондов за неговата дейност.

Направи докладъ за списването, финансирането и ролята на съзнатото списание БОРБА, редактора Д-ръ Георги Паприковъ, като каза:

"БЪЛГАРСКИЯТЪ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ бѣ основанъ на 24 XII 1948 година въ Оберменцингъ при Мюнхенъ, Германия отъ представители на почти всички съществувачи тогава национални емигрантски организации и групи. Следъ разселването на емигрантитѣ въ задокоеанскитѣ страни и канцентрирането имъ предимно в Северна Америка, яви се належаще издаването на единъ съзвненъ органъ.

Презъ месецъ Май 1952 година въ Торонто, Организацията започна да издава съзнатото списание БОРБА подъ редакцията на Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ, въ скромненъ тиражъ отъ 500 броя, 10 до 18 страници, печатано на циклостилъ. То съдържаше повечето анонимни борчески статии и съобщения от наши съмишленици. Въ Торонто бѣха издадени 10 книжки. Отъ 1956 година БОРБА се редактира от колегия вече въ Ню Йоркъ въ по-обемистъ форматъ и увеличенъ тиражъ. Презъ 1961 година тиража се увеличава до 1500 броя, вмѣква се често и английски текстъ. Отъ Май 1962 година редактирането се поема отъ Д-ръ Георги Паприковъ въ сътрудничество на Редакционенъ Комитетъ, като отъ 1970 година почва да се печати на печатница-офсетъ въ 3,000 тиражъ, на 24 до 32 страници съ илюстрации и цвѣтни корици.

Въ продължение на 24 години са издадени 72 книжки съ общо къмъ 100,000 бройки съ 2,000,000 страници при единъ бюджетъ близо 25,000 долара. Въ продължение на този периодъ отъ 24 години разноснитѣ по издаванетоъ са се чувствително увеличили, поради количеството и качеството на тиража и главно поради голѣмото поскапване на печатъ и пощенски разноси.

БОРБА се разпраца по цѣлия свѣтъ, гдето има български емигранти, безплатно. И което е по-важно, отъ нѣколко години наредъ, прониква въ България, гдето се чете, отъ рака на рака, съ ентузиазмъ и радостъ. БОРБА се списва отъ наши съмишленици, които пишатъ по свои разбирания и теми. Разбира се, всичкитѣ материалъе политически и анти-комунистически по начало, въ унисонъ съ разбиранията на нашата Организация. Подписанитѣ статии, обаче, не винаги изказватъ мнения съвмѣстими съ това на редакцията или на Организацията. Този материалъ може да варира по обемъ и съдържание, споредъ актуалността на много въпроси. По понятни причини, но много рѣдко, статитѣ са анонимни или съ псевдонимъ.

Редакцията на БОРБА съ личенъ контактъ или съ многобройни писма е успѣла да привлече най-компетентнитѣ българи въ чужбина по разни въпроси като сътрудници. Разбира се, печататъ се също писма и статии отъ по-млади наши брата въ изгнание, не напълно оформени и не винаги литературно гладки, но, плодъ на наболяли сърдца и пламененъ патриотизмъ. Правописа на БОРБА е почти винаги законния български, като се избѣгватъ всѣкакви комунистически жаргони и русизми. Затова редакцията си запазва правото за малки технически корекции, безъ разбира се, да се накърнява смисъла на дописката или статията.

Въ продължение на гочно една година, отъ 1 Мартъ 1975 до 1 Мартъ 1976, въ редакцията са се получили 2028 писма! Тѣхното съдържание е отъ най-различно естество придружени съ статии, разкази, съобщения, биографии и особено стихотворения за помѣстване въ списанието, критики по съдържанието на БОРБА, апели за помощъ на емигранти по лагеритѣ, търсене приятели и роднини по свѣта и отъ време на време, и то доста рѣдко, по нѣкой и другъ чекъ или банкнота - помощъ за списанието. Критикитѣ са различни: въ грамадното си число са похвалявачи нашата скромна дейностъ, като ни насърчаватъ за още по-ползотворна работа. Други, непознавачи още днешната действителностъ на нашата емиграция, ни даватъ добри, чистосърдечни съвети, но за жалостъ неосществими, поне за сега. Трети ни съветватъ за техническо подобрене на списанието или подборъ или промѣна на материала. И четвърти, сигурно подучени отъ наши врагове, направо ни ругаятъ! Всички писма се проучватъ основно и по възможностъ имъ се отговаря веднага, като съветитѣ се взиматъ подъ внимание, ако са осществими.

За да може БОРБА да се стабилизира финансово и за да може издаването да бъде по-редовно и по-често, през февруарий 1976 година се основа единъ "ФОНДЪ-БОРБА" къмъ Б.Н.Ф., който има за целъ, въ продължение на две години да събере една сума отъ най-малко 20,000 долара, като отъ лихвитъ на капитала се подпомага издаването на списанието. За наша радостъ, мнозина се отзоваха на нашия апелъ и до сега въ банковата сметка има повече отъ половината отъ тази сума събрана.

Огромната работа по редактирането, издаването, кореспонденцията, финансирането и експедицията на БОРБА сметаме, че е нашъ дългъ къмъ поробения нашъ народъ и ние съ радостъ и готовностъ сме се нагърбили съ нея. Участието на наши брата въ изгнание директно или дори само съ съвети ни радва и стимулира за още по-голъма дейностъ, като се стараем да подобряваме материала, стила, тиража и художественото оформяване на бойния органъ на националната българска емиграция - списанието БОРБА".

Следъ доклада на редактора на БОРБА Д-ръ Георги Паприковъ, по инициативата на г. Цоню Градинаровъ се събра отъ присъстваващитъ една внушителна сума като помощъ за "ФОНДЪ-БОРБА", като най-голъмата вноска се даде отъ българскиятъ патриотъ, първиятъ председател на Клонъ Ню Йоркъ при Б.Н.Ф. преди 20 години, сега живущъ въ Испания, г. Джеймсъ Велковъ, акламиранъ за неговата щедростъ отъ всички.

ЧЕСТВУВАНЕ "ДЕНЪТЪ НА ОСВОБОЖДЕНИЕТО НА БЪЛГАРИЯ ОТЪ ОТОМОНСКО ИГО" И ДВУВЪКОВНАТА ГОДИШНИНА ОТЪ ОБЯВЯВАНЕ "НЕЗАВИСИМОСТЪТА НА СЪЕДИНЕНИТЪ ШАТИ".

На 6 Мартъ 1976 година, въ Скъбота вечеръта, въ Грандъ Балъ Руумъ въ Шеритонъ хотелъ се състояха тържествата на Б.Н.Ф. Надъ 500 души делегати и гости се бѣха стекли на този български празникъ. Въ препълнената зала свирѣше оркестъръ АРМОРЪ. При входа на залата госпожицитъ Лиса Петрова и Кристина Батиста закичваха гоститъ съ българския трицветъ. Членоветъ на Организационния Комитетъ: г. г. Никола Стояновъ, Колю Кондовъ, Петъръ Николовъ, Юрданъ Ивановъ, Маринъ Мариновъ, Кирилъ Христовъ, Емилъ Атанасовъ и Трайко Гоговъ посрѣщаха делегатитъ и гоститъ и при пълненъ редъ ги настаняваха на запазенитъ имъ мѣста по маситъ.

Точно въ 9 часа вечеръта стана откриването съ церемония на знамената. Знамето на Съединенитъ Шати носено отъ г. Любо Поповъ и Българското - носено отъ г. Тодоръ Тодоровъ, съпроводени отъ 50 младежи и девойки облечени въ народни носии и начело съ табела съ надписъ "ПОЗДРАВЪ НА АМЕРИКА ПО СЛУЧАЙ 200 ГОДИНИ НЕЗАВИСИМОСТЪ" и подъ звучитъ на боенъ маршъ влѣзоха въ залата. Шествието бѣ посрѣщнато съ ставане на крака и с нестихващи аплодисменти. Оркестърътъ изпълни Химна на Съединенитъ Шати и Българския Националенъ Химнъ "Шуми Марица".

Ръководителътъ на тържествата г. Никола Стояновъ, следъ встъпително слово покани отъ сцената Председателътъ на Организацията Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ да произнесе своята

речь за случая. Съ кратки, бойни и възторжени слова той заяви, че въ своята 15 вѣковна история Българския народъ за трети пътъ е подъ робство и отново се бори за възвръщане на свободата си. Никое робство не е вѣчно! Както преди народътъ самъ събори Византийското и Отоманско вѣковни подтисничества, така и сега комунистическото робство ще бъде унищожено и народа отново ще добие свободата си. Но никоя свобода не се подарява, а се извоюва с много кръвъ и жертви! Такива жертви българския народъ е давалъ, дава и днесъ въ името на свободата!

Речъта на Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ, дългогодишния Председател на БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ бѣ изпратена съ бурни аплодисменти и одобрения.

Д-РЪ ДОЧЕВЪ И Г. СТОЯНОВЪ

НАРОДНИЯ ПРЕДСТАВИТЕЛЪ
г.МАРИО БИАДЖИ и г.СТОЯНОВЪ

Раководителят на тържеството г.Стояновъ покани Народниятъ Представителъ г.Марио Биаджи да поднесе поздравленията си и каже своята речъ. Посрещнатъ съ ръкоплескания видния Американски политикъ произнесе високо патриотична речъ, въ която заклейми свѣтовния врагъ на човѣшкитѣ правдини - комунизма, като възхвали борбата на поробенитѣ народи за свобода. Той отрече съ най-остри думи политиката на "детантъ" и всички договори съ комуниститѣ, започнали отъ Ялта и свършили въ Хелзинки.

Г-нъ Марио Биаджи декларира, че той винаги е билъ и ще бѣде на страната на поробенитѣ отъ комунизма народи и че неговото сърдце, воля и енергия е при борещия се български народъ въ България и въ чужбина. Речъта на този искренъ български приятелъ, спечеленъ за нашата освободителна кауза бѣ изпратена на крака съ бурни и нестихващи овации и благодарности отъ всички.

На сцената дойдоха Канцлерството на нашия Орденъ, които декорираха г.Биаджи съ Златния Орденъ "БОРБА ЗА СВОБОДАТА НА БЪЛГАРИЯ" за неговата искрена подкрепа на българската борба за свобода. Видимо затрогнатъ, г.Биаджи благодари за честта.

Раководителят на тържеството г.Никола Стояновъ прочете Прокламациитѣ на кметоветѣ на Ню Йоркъ г.Абрахамъ Биимъ и на Чикаго г.Ричардъ Дейли, които обявяватъ 3 Мартъ 1976 година за ДЕНЬ НА БЪЛГАРИЯ. Също прочете речитѣ на Народнитѣ Представители г.г.Джеймсъ Д.Делани и Глеиъ М.Андерсонъ, произнесени въ Парламента по случай Българския Националенъ празникъ, както и поздравленията на Губернаторитѣ: г.г.Никъ Керей, Роналдъ Реганъ и Джорджъ Уаласъ, на Сенаторитѣ: Джеймсъ Бъклей отъ Ню Йоркъ, Хенри Джаксънъ отъ Вашингтонъ, Уилиямъ Проксмайеръ отъ Вискансънъ, Хюбертъ Хъмфри отъ Минезота, Едмънтъ Мъски отъ Мейнъ, Едвардъ Кенеди отъ Масачузетсъ, отъ Народнитѣ Представители: Едвардъ Дервински отъ Илинойсъ, Джеймсъ Делани отъ Ню Йоркъ, Едвардъ Патенъ отъ Ню Джерси, Вилиямъ Фордъ отъ Мичиганъ и пр. /Имената на Сенаторитѣ и Народнитѣ Представители пратили поздравления даваме въ следващитѣ страници/.

Бѣха прочетени поздравления отъ: Свѣтовния Председателъ на Антиболшевишкия Блокъ на Народитѣ Проф.Ярославъ Стетцко, отъ Германия, Д-ръ Димитъръ Вълчевъ - съоснователъ на Б.Н.Ф.отъ Мюнхенъ, Председателя на Българското Войнство въ Изгнание Майоръ Д-ръ Иванъ М.Банковски, Председателката на Д-вото на Българскитѣ Писатели и Културни Дейци въ Изгнание г-жа Дора Габенска, Председателя на Македонскитѣ Патриотични Организации Д-ръ Аспарухъ п.Исаковъ отъ Пенсилвания, Командира на Американскитѣ Ветерани г.Албертъ Минари, Председателя на Националната Китайска Федерация Д-ръ Джорджъ Юнгъ, Председателя на Кубанския Националенъ Комитетъ г.Никодимесъ Хернандесъ, Референта по Малцинственитѣ проблеми на Президента Фордъ Д-ръ Миронъ Куропасъ. Поради липса на време г.Стояновъ спомена само имената на стотици и стотици наши приятели изпратили телеграми и писма.

Следъ това г.Стояновъ представи присъстващитѣ лидери на разнитѣ братски намъ национални организации: г.г.Хенри Мидендорфъ и Бентоиъ Колъ отъ Консервативната партия, Инж.Джанъ Косиакъ - Бѣлорусия, Д-ръ Карлъ Рубертъ - Естония, Д-ръ Аустинъ Аппъ - Германия, Полковникъ Николай Назаренко - Козакия, Хенри де Коботъ - Куба, Д-ръ Анатолъ Бедри - Украйна, Д-ръ Александъръ Ронетъ - Румъния, Капитанъ Арсланъ Бегъ - Кавказия, Анатоли Носичъ - Хърватско, Д-ръ Франкъ Добрава - Чехия, Вилиямъ Рока - Унгария, Нефисъ Секендуръ - Турция. Всички тѣзи лидери на разнитѣ националности винаги са демонстрирали солидарността на тѣхнитѣ Организации къмъ каузата на БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ. Представянето на нашитѣ братя отъ другитѣ народи бѣ съпроводено съ симпатии и аплодисменти.

ТАНЦОВИТЪ ГРУПИ

Следъ завършване на официалната част започна музикалната програма. Първо излъзоха на подиума Хърватската танцова група съ директоръ г. Басичъ, а следъ нея бѣ Украинската група подъ ръководството на г-жа Елена Опреско. Танцовитѣ групи бѣха бурно акламирани, следъ като изиграха по нѣколко национални танци.

Следъ приключване на музикалната програма, започна танцова музика, подъ звуцитѣ на които всички взѣха участие въ танцитѣ. Следъ полунощъ започна "Българска народна вечеръ" съ народния оркестъръ на г. г. Димитъръ Гескеръ, Любо Коновъ и Маринъ Мариновъ, които непрекъснато свиреха хора и ржченици. Мнади и стари се хванаха на хорото и при най-весело настроение всички продължиха тържеството до следъ полунощъ.

Радостни и доволни, българи и чужденци, се разотидоха благодарейки на управата на Клона ни въ Ню Йоркъ за така добре изнесеното тържество и вечеринка.

ЧАСТЪ ОТЪ ПРИСЪТСТВУВАЩИТЪ НА ТЪРЖЕСТВЕНАТА ВЕЧЕРЪ.

ВТОРОТО ЗАСЕДАНИЕ НА КОНГРЕСА. ПРИЕМАНЕ НА РЕЗОЛЮЦИИТЪ.

ИЗБИРАНЕ НА УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ

Въ 9 часа сутринта председателстващия Конгреса Д-ръ Паприковъ откри заседанието, като даде думата на г. Никола Стояновъ, който докладва Проекто-Резолюцията, като я прочете по параграфъ. Следъ станалитъ разисквания, добавки и оправки, Конгреса прие следната

РЕЗОЛЮЦИЯ

1. МЕЖДУНАРОДНОТО ПОЛОЖЕНИЕ:

Като резултатъ на нецеленасочната и нерешителна политика на странитъ на Свободния свѣтъ, презъ изминалата година се забелязва значително засилване на комунистическата експанзия. Едностраннитъ отстъпки подъ формулировката на "детантъ" дадоха възможността на Съветския съюзъ да използва създадения вакуумъ и разшири инфилтрацията си въ изгодни позиции.

Неутрализиране на странитъ въ Юго-Источна Азия, все още не покорени отъ комуниститъ, подържане на барутния погребъ въ Близкия Истокъ, раздухването на политически кризи въ Португалия, Ливанъ и Гърция и откритата военна интервенция въ Ангола, ясно опредѣлятъ посокитъ на Съветскитъ домогвания - обхващане на Африка съ нейнитъ природни богатства и установяване пълнъ контролъ на стратегичнитъ морски пътища въ Южното полукълбо.

Бързото развитие на Китайската промишленостъ и воененъ потенциалъ, както и консолидирането на финансовото и политическо единство на мюсюлманския свѣтъ, създаватъ реални стойности въ анализа на свѣтовния балансъ.

Въ интереса на народитъ на Свободния свѣтъ е заздравяването на Северо-Атлантическия отбранителенъ съюзъ, засилване на военната мощъ на Съединенитъ Шати и премахване на безотговорни и неизгодни здѣлки съ Съветския съюзъ и неговитъ сателити. Това може да бѣде постигнато чрезъ една сериозна преоценка политическа на Запада и решителни стѣпки за неутрализиране на лѣвичарско-либералнитъ течения, които подкопаватъ неговитъ социални, икономически и морални основи.

2. ПОЛОЖЕНИЕТО ВЪ БЪЛГАРИЯ:

Поради специфичното си географско разположение България представлява най-ценното звено отъ веригата на Съветскитъ сателити. Близостта на Пролититъ опредѣля стратегическата и стойностъ и Съветския съюзъ ще се стреми съ всѣкакви средства да задържи предоставенитъ му ключови позиции.

Българскитъ комунисти завършватъ процеса на Нео-Сталинизма и чрезъ пълното одържавяване на икономическия, социаленъ и политически животъ, закопаватъ страната като съставна частъ отъ Съветската империя. Природнитъ богатства на България методично се изчерпватъ и екзистенцъ-минимума на населението е сведенъ до ежедневна грижа.

Селското стопанство, въпрѣки механизацията, е нерентабилно поради липса на работна ръка, лична незаинтересованостъ и некомпетентно ръководство. Масовото предвижване на селото къмъ града, за по-добро препитание, поставя продуктивността на земята като фиктивно пропагандно постижение. Държавната машина е набѣбнала отъ синекурни служби, армията и партииния апаратъ поглѣщатъ остатъка отъ производството, тъй като тѣ сѣ главната опора да се осигури България като изходна точка на Съветския натискъ къмъ Близкия и Срѣденъ Истокъ.

Недоволството на българския народъ, включително и пропагандно създадената интелигенция и оформилата се аристократична комунистическа върхушка се контролира и обезвредява отъ добре разработената система на тоталенъ шпионажъ и националнитъ интереси на България съществуватъ дотолкова, доколкото сѣ съгласувани съ прѣкитъ директиви отъ Москва.

3. БЪЛГАРСКАТА ЧЕРКВА:

Всички централи и клонове на Българската Черква са подъ прѣката контрола на Комунистическата партия и подъ пълно нейно раководство. Подготвени и добре школувани агенти, набърже снабдени съ богословски дипломи, заематъ най-отговорнитѣ постове въ черковната йерархия. Истинскитѣ духовни служители са най-безпощадно преследвани и унищожавани, но въпрѣки това, тѣ се стремятъ да подържатъ християнския духъ и традиции на народа. Агентитѣ на червения патриархъ, генералъ-лейтенанта отъ Държавна Сигурностъ Михайлъ Къчуковъ, министъръ на Култоветѣ, проникватъ всрѣдъ емигрантскитѣ срѣди съ цель да ги разложатъ, обезсърчатъ и неутрализиратъ.

Здравата българска емиграция води безкомпромисна разобличителна борба срещу тѣзи предрешени комунистически агенти, като предупреждава своитѣ братя въ изгнание, да не ставатъ лесна жертва на измамни и лукави слова на антихриститѣ-комунисти и тѣхнитѣ служители.

4. ПОЛОЖЕНИЕТО ВЪ ЕМИГРАЦИЯ.

Въ реалната обстановка на резултатитѣ отъ конференцията въ Хелзинки, Б.Н.Ф. ще разшири усилията си за обединението на всички емигрантски български организации на базата на общо-националната принадлежностъ и анти-комунистическа програма. Нашата Организация ще продължава координиране деятельностита на анти-комунистическитѣ организации отъ другитѣ поробени народи за съвмѣстни акции и ще засилва дѣловитѣ си връзки за съсредоточаване на усилията въ една посока.

Българскиятъ Националенъ Фронтъ ще продължава да освѣтлява обективно общественото мнение, ще заздравява контактитѣ си съ политическитѣ партии и отговорни лица въ Свободния свѣтъ и съ неуморностъ и себеприцание ще работи за възврѣщането на свободата и независимостта на България и на останалитѣ поробени отъ комунизма народи.

Следъ приемането на Резолюцията, дадена бѣ думата на Номинационната Комисия отъ чието име г. Крумъ Радевъ направи предложение за новъ Централенъ Управителенъ Съветъ. Съ кратка и съдържателна речъ той обрисова трънливия пѣтъ на нашата борба и грамаднитѣ жертви, които правятъ нашитѣ избраници. Особено нашиятъ Председателъ Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ, който отъ десетни години всецѣло се е посвѣтилъ на дѣлото. Съ неговата опитностъ и енергията на всички ни, г. Радевъ увѣри, че нашето дѣло никога не ще пропадне и че пѣтъ по който вървимъ е правилния за бъдащето на нашия народъ. По предложение на Номинационната Комисия съ аплодисменти и съ абсолютно болшинство бѣ избранъ

НОВИЯТЪ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ

Председателъ	Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ	Ню Йоркъ	Никола Атанасовъ	Швеция
Подпредседателъ	Д-ръ Георги Паприковъ	Чикаго	Инж.Илия Матевъ	Боливия
Подпредседателъ	Инж.Ангелъ Гъндерски	Торонто	Атанасъ Георгиевъ	Нова Зеландия
Секретаръ	Никола Стояновъ	Ню Йоркъ	Иванъ Филипovъ	Чили
Касиеръ	Колю Кондовъ	Ню Йоркъ	Йосифъ Загорски	Швейцария
Членове	Д-ръ Ангелъ Тодоровъ	Съдбъри	Петъръ Цанковъ	Холандия
	Инж.Алекс.Костовъ	Чикаго	Василь Тодоровъ	Белгия
	Д-ръ Борисъ Ганчевъ	Калгари	Христо Порязовъ	Германия
	Цоню Градинаровъ	Торонто	Иванъ Ивановъ	Испания
	Инж.Никола Симов	Лос Аджелесъ	Георги Парчиновъ	Аржентина
	Георги Антоновъ	Аризона	Иванъ Стефановъ	Англия
	Димитъръ Николовъ	Отава		
	Миро Герговъ	Бъфало		
	Тодоръ Тодоровъ	Монтреал		
	Живко Сребровъ	Австралия		
	Стефанъ Кашевъ	Турция		
	Драгомиръ Загорски	Австрия		
	Енрико дель Белло	Италия		

КОНТРОЛНА КОМИСИЯ:

Председателъ Крумъ Радевъ Торонто
Членове: Петъръ Фотевъ Чикаго
Петъръ Николовъ Ню Джерси

Въ отдѣла "Разни разисквания" особено се наблѣгна върху проблема за цѣлостното обединение на националната българска емиграция. Инж. Асенъ Коцевъ отъ Торонто направи изложение върху този проблемъ, което бѣ единодушно прието съ одобрение. Мнозина се изказаха и върху проблема относно Българската Православна Църква въ чужбина, която застрашава да стане вече проводникъ на комунистическата властъ отъ България. Притока на комунистически владици и попове, изпратени отъ Държавната Сигурностъ въ България вече инфектиратъ нашитѣ Православни Църкви и мнозина наивници, повечето опортюнисти, смѣтатъ, че комунистическиятъ попове ще имъ дадатъ обещаванитѣ визи за България или ще доведатъ тѣхнитѣ близки за свиждане.

Преди закриване на заседанията, дадена бѣ думата на преизбрания нашъ Председателъ Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ, който благодари отъ името на ЦЕНТРАЛИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ за довѣрието на делегатитѣ и съ една кратка, бойна и възторжена речъ начерта пътя по който ще се работи въ бъдаще, за още по-голѣми резултати въ борбата за подпомагане освобождението на нашия подтиснатъ народъ. Речъта на Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ бѣ изпратена на крака съ нестихващи аплодисменти.

Следъ тази речъ Д-ръ Георги Паприковъ, следъ като благодари на всички делегати и гости за тѣхното дейно участие въ разискванията и решенията на Конгреса, обяви Петнадесетия Двугодишенъ Конгресъ на БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ за закритъ.

Въ една съседна зала бѣ сервиранъ обѣдъ, гдето при неофициална и най-приятелска обстановка делегати и гости размѣняха мисли относно завършената отъ Конгреса работа.

Г-ЖА И Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВИ

Въ 2 часа следъ пладне, съ специални омнибуси и параходче, делегати и гости и тѣхнитѣ семейства направиха, организирана отъ Клонъ Ню Йоркъ, екскурзия до Паметника на Свободата. Въ продължение на нѣколко часа, всички можаха да разгледатъ този най-забележителенъ паметникъ въ Съединенитѣ Шати, обогатенъ отъ преди нѣколко години съ богатъ музей въ основата си, представляващъ историята на емигрантитѣ отъ преди столѣтие до днесъ. Къмъ 5 часа следъ пладне, гоститѣ и делегатитѣ започнаха да се сбогуватъ и разотиватъ, изпращани отъ Конгресния Комитетъ въ Ню Йоркъ, комуто всички благодариха за усилията имъ да организиратъ така чудесно изнесения Конгресъ. Този Конгресъ завърши дѣлото си най-успѣшно, като делегатитѣ дадоха обетъ да продължатъ дѣлото си за въ бъдаще съ още по-голѣма енергия и взаимни усилия!

Посвещеніе на американския народъ,
по случай 200 годишната му НЕЗАВИСИМОСТЪ,
отъ името на всички свободни българи.

ПРИВЕТЪ, АМЕРИКА ВЕЛИКА!

Приветъ, страна на красотата
Лелеяна отъ детство въ нашитѣ мечти!
Приветствуваме те, земя на свободата,
Що милиони приюти!

Приветъ на тебъ народъ американски,
Защитникъ на святи правдини;
НАРОДЪ, РАБОТНИКЪ, ВЕЛИКАНСКИ,
Ти цѣли свѣтъ що учуди!

Българския поздравъ приемете,
Армстронгъ, Алдринъ и Колинсъ —
Стжпили първи на Луната свѣтлолика!
ПРИВЕТЪ НА ТЕБЪ, АМЕРИКА ВЕЛИКА!

**Office of the Mayor
CITY OF NEW YORK**

Proclamation

LIBERTY OF THE INDIVIDUAL IS THE BORN IN THE MARCH 3, 1976, WHICH THE UNITED STATES WAS FOUNDED 100 YEARS AGO. THESE THINGS BEING IN THE INTERESTS OF THE PEOPLE OF NEW YORK TO REMEMBER THEIR FREEDOM.

NEW YORKERS, AN AMERICAN COMMITTED TO THE DEMOCRATIC IDEAL, SHALL BE SO TOUCHED WITH THE 100TH ANNIVERSARY OF THE PEOPLE OF BULGARIA TO REMEMBER THEIR FREEDOM.

ON MARCH 3, 1976, THE MAYOR AND COUNCILMAN OF THE CITY OF NEW YORK, AND COUNCILMAN OF THE CITY OF NEW YORK, SHALL OBSERVE THE 98TH ANNIVERSARY OF BULGARIAN INDEPENDENCE.

NOW, THEREFORE, I, LAWRENCE S. HOGAN, MAYOR OF THE CITY OF NEW YORK, DO HEREBY PROCLAIM MARCH 3, 1976, AS

"BULGARIAN INDEPENDENCE DAY"

IN NEW YORK CITY AND ALL OTHER PLACES, AND URGES ALL CITIZENS TO JOIN THE PEOPLE OF BULGARIA TO REMEMBER THEIR FREEDOM.

IN WITNESS WHEREOF, I HAVE HEREWITH SET MY HAND AND SEAL OF THE CITY OF NEW YORK, THIS 27TH DAY OF FEBRUARY, 1976.

**НАРОДНИТЪ ПРЕДСТАВИТЕЛИ
ДЖЕЙМСЪ Д. ДЕЛАНИ И ГЛЕНЪ М. АНДЕРСОНЪ**

по молба на Българския Национален Фронтъ държаха речи въ Парламента на Америка въ полза на българската освободителна кауза

 Congressional Record
PROCEEDINGS AND DEBATES OF THE 94th CONGRESS, SECOND SESSION
Vol. 122 WASHINGTON, WEDNESDAY, MARCH 3, 1976 No. 29

BULGARIAN INDEPENDENCE

HON. JAMES J. DELANEY

OF NEW YORK

IN THE HOUSE OF REPRESENTATIVES

Wednesday, March 3, 1976

Mr. DELANEY. Mr. Speaker, it is indeed ironic that five centuries of darkness and national oppression under Ottoman rule were initially shattered for the Bulgarian people with the help of the Russian Empire.

Bulgaria had been one of the greatest political units of the middle ages before she was conquered by the Turks in 1396. In March of 1878, by the Treaty of San Stefano, a Bulgarian principality was resurrected with Russian and Romanian help—its borders encompassed not only the present lands of Bulgaria, but most of Thrace and Macedonia as well. Unfortunately, this treaty was treacherously undermined by the Congress of Berlin which transformed Bulgaria into a northern principality under Ottoman suzerainty but within a sphere of considerable Russian influence, a southern state known as Eastern Rumelia, and Macedonia under direct Turkish rule. In 1885, despite Russian opposition, the principality of Bulgaria was united with Eastern Rumelia and Bulgarian boundaries expanded to approximately those of the present day. A fully-independent kingdom was proclaimed on September 22, 1908.

It was toward the end of the Second World War, on September 5, 1944, that the Soviet Union opportunistically declared war on Bulgaria and Red armies poured into the war-devastated country. A Communist puppet-coalition, the "Fatherland Front," backed by Soviet troops, began its rise to power. Election results were falsified and violence and bloodshed became commonplace. During

BULGARIA: REMEMBERING FREEDOM

HON. GLENN M. ANDERSON

OF CALIFORNIA

IN THE HOUSE OF REPRESENTATIVES

Wednesday, March 3, 1976

Mr. ANDERSON of California. Mr. Speaker, today is a day of particular significance. It marks the 98th anniversary of the Bulgarian independence, which will forever remind us all that once the noble people were free and that now they suffer under Soviet subjugation.

March 3, 1878, marked the culmination of over 400 years of bitter struggle by the Bulgarians to free themselves from the ruthless autocracy of the Ottoman Empire. On that day, the Russian army had added enough strength to the freedom-fighting forces of Bulgaria to secure the treaty of San Stefano which freed that country from the bonds of the oppressive Turkish sultans forever.

Sadly, those bonds were brutally thrust upon the people of Bulgaria again in an even crueller fashion by the Soviets following World War II. We now have a generation of Bulgarians that has never known what freedom is, what liberty means, or what self-determination stands for. Today we have a people locked into an existence of perpetual struggle for those most basic human rights that so many of us take for granted.

I would like to take this opportunity to commend the actions of the Bulgarian people and their leaders here in the United States that have worked so hard to liberate their beloved land and to express my hope that one day the Bulgarian people will again enjoy the blessings of liberty they so rightly deserve.

**OFFICE OF THE MAYOR
CITY OF CHICAGO**

RICHARD J. DALRYMPLE
MAYOR

PROCLAMATION

WHEREAS, It is tradition that Bulgarians and persons of Bulgarian descent living all over the world observe March 3 as Liberation Day; and

WHEREAS, on March 3, 1976, Bulgarians and Bulgarian-Americans will mark the 98th anniversary of the liberation of Bulgaria from the Ottoman Empire, an event growing out of the signing of the Treaty of San Stefano in 1878; and

WHEREAS, March 3 is celebrated as a time to renew the ideals of freedom, independence and democracy, especially today when Bulgaria is under the repressive rule of the Communists; and

WHEREAS, among the leaders of the Liberation Day celebration are the members of the Bulgarian National Front, Inc. which has a chapter in Chicago;

NOW, THEREFORE, I, Richard J. Dalrymple, Mayor of the City of Chicago, do hereby proclaim Wednesday, March 3, 1976 as BULGARIAN DAY IN THE CITY OF CHICAGO and urge all citizens to take cognizance of the special events arranged for this historic occasion.

Dated this 27th day of February, 1976.

**ПРОКЛАМАЦИЯ ЗА ОБЯВЯВАНЕ
З МАРТЪ ЗА "БЪЛГАРСКИ ДЕНЪ"**

отъ кмета на Ню Йоркъ БИИМЪ и отъ кмета на Чикаго ДЕИЛИ На този денъ знамената на България се развѣваха надъ кметствата на тѣзи две най-голъми града на Съединенитѣ Щати, за честъ на българската ни политическа емиграция

Congress of the United States

United States Senate

House of Representatives

СЕНАТОРИ НА СЪЕДИНЕНИТЪ ШАТИ

ДЖЕЙМСЪ БЪКЛЕЙ	НЮ ЙОРКЪ
ВИЛИАМЪ ПРОКСМАЙЕРЪ	ВИСКАНСЪНЪ
ХЕНРИ ДЖАКСЪНЪ	ВАШИНГТОНЪ
ХЮБЕРТЪ ХЪМФРИ	МИНЕЗАТА
ЕДВАРДЪ КЕНЕДИ	МАСАЧУСЕТСЪ
ИДМЪНТЪ МЪСКИ	МЕЙНЪ
ВАЛТЕРЪ МАНДЕЙЛЪ	ВИНЕЗОТА
ХЮ СКАТЪ	ПЕНСИЛВАНИЯ
ТОМАСЪ ИГЛЕТОНЪ	МИСУРИ
БОБЪ ДОЛЪ	КАНЗАСЪ
ПИТЪ ДОМИНИЧИ	НЮ МЕКСИКО
ДЖОРДЖЪ МАКЪ ГОВЕРН	САУТЪ ДАКОТА
ЕДВАРДЪ БРУКЪ	МАСАЧУСЕТСЪ
Д. ГЛЕНЪ ВИИЛТЪ	МЕРИЛАНДЪ
БИЛЪ БРУКЪ	ТЕНЕСИ
Д. БЕНЕТЪ ДЖОНСОНЪ	ЛУИЗИАНА
АЛАНЪ КРАНСТОНЪ	КАЛИФОРНИЯ
ЛАУЕРЪ УЕЙКЪРЪ	КОНЕКТИКЪТЪ
ФЛОЙДЪ ХАСКЕЛЪ	КОЛОРАДО
РОБЕРТЪ БЪРДЪ	ВЕСТЪ ВИРДЖИНИЯ
ЧАРЛСЪ МАТИАСЪ	МЕРИЛАНДЪ
КАРЛЪ КЪРТИСЪ	НЕБРАСКА
РОБЕРТЪ ГРИФИНЪ	МИЧИГАНЪ
ДЕЙЛЪ БЪМПЕРСЪ	АРКАНЗАСЪ
УОРЕНЪ МАГНУСОНЪ	ВАШИНГТОНЪ
ГЕЙБОРДЪ НЕЛСОНЪ	ВИСКАНСЪНЪ
ФРАНКЪ МООСЪ	ЮТА
ГЕРИ ХАРДЪ	КОЛОРАДО
ЛАУТОНЪ ЧАЙЛСЪ	ФЛОРИДА
УИЛИАМЪ ХАТАУЕЙ	МЕЙНЪ
ДЖЕЙМСЪ ПЪРСЪНЪ	КАНЗАСЪ
ХАРИСОНЪ УИЛИАМСЪ	НЮ ДЖЕРСИ
ДЖОНЪ ТЪНЕЙ	КАЛИФОРНИЯ

КМЕТОВЕ

АБРАХАМЪ БИИМЪ	НЮ ЙОРКЪ
РИЧАРДЪ ДЕЙЛИ	ЧИКАГО

НАРОДНИ ПРЕДСТАВИТЕЛИ НА СЪЕДИНЕНИТЪ ШАТИ

ЕДВАРДЪ ПАТЕНЪ	НЮ ДЖЕРСИ
МАРИО БИАДЖИ	НЮ ЙОРКЪ
ДЖЕЙМСЪ Д. ДЕЛАНИ	НЮ ЙОРКЪ
ГЛЕНЪ М. АНДЕРСОНЪ	КАЛИФОРНИЯ
БЕНЖАМИНЪ А. ГИЛМАНЪ	НЮ ЙОРКЪ
ВИЛИАМЪ Ф. УАЛШЪ	НЮ ЙОРКЪ
БАРБАРА В. КОНАБЪЛЪ	НЮ ЙОРКЪ
МАРДЖОРИ С. ХОЛТЪ	МЕРИЛАНДЪ
БИЛЪ АЛЕКСАНДЪРЪ	АРКАНЗАСЪ
МАРКЪ АВДРЮ	ВАШИНГТОНЪ
ДЖЕЙМСЪ АВДНЕРЪ	САУТЪ ДАКОТА
ФРАНКЪ ХОРТОНЪ	НЮ ЙОРКЪ
ДОНАЛДЪ М. ФРЕЙЗЪРЪ	МИНЕЗОТА
САМУЕЛЪ С. СТРАТОНЪ	НЮ ДЖЕРСИ
ХЕНРИ ХЕЛСТОЦКИ	НЮ ДЖЕРСИ
ФРАНКЪ АНУНЦИО	ИЛИНОЙСЪ
ДЖОЗЕФЪ П. АДАБО	НЮ ЙОРКЪ
ЕДВАРДЪ Д. ДЕРВИНСКИ	ИЛИНОЙСЪ
ДАНИЕЛЪ Д. ФЛУДЪ	ПЕНСИЛВАНИЯ
АЛФОНЗО БЕЛЪ	КАЛИФОРНИЯ
ДОНАЛДЪ Д. МИЧЕЛЪ	НЮ ЙОРКЪ
ПЕТЪРЪ ПЕЙЗЪРЪ	НЮ ЙОРКЪ
ПЕТСКИ Д. МИНКЪ	ХАВАЙ
СИЛВИО О. КОНТЕ	МАСАЧУСЕТСЪ
ДАНЪ РОСТЕНКОВСКИ	ИЛИНОЙСЪ
МАТЮ Д. РИНАЛДО	НЮ ДЖЕРСИ
ПЕТЪРЪ У. РОДИНО	НЮ ДЖЕРСИ
ВИЛИАМЪ Д. ФОРДЪ	МИЧИГАНЪ

" БЪЛАТА КЪЩА "

Д-РЪ МИРОНЪ КУРОПАСЪ, Асистентъ на Президента ФОРДЪ за Етническитѣ групи.

ГУБЕРНАТОРИ

РОНАЛДЪ РЕГАНЪ	КАЛИФОРНИЯ
ДЖОРДЖЪ ВАЛАСЪ	АЛАБАМА
ДЖАНЪ КЕРИ	НЮ ЙОРКЪ

"Най-голямъ успѣхъ въ борбата за независимостъ и свободата на България"
Проф. ЯРОСЛАВЪ СТЕЦКО - Свѣтовенъ Председателъ на А.Б.Н. - Мюнхенъ.

"Вие знаете, че Унгарския народъ е винаги съ васъ въ борбата Ви за свобода..."
БЕЛА - Председателъ на Организацията "Кардиналъ Минценти" - Вашингтонъ

"Най-сърдечни пожелания за успѣшенъ Конгресъ..."
ДЖЕРИ БИАЧИ - Председателъ на Бойцитѣ отъ Фронта

"Братски поздравя на борцитѣ за свободата на поробенитѣ отъ комунизъма народи"
НИКОМИДЕСЪ ХЕРНАНДЕСЪ - Председателъ на Кубанското Правителство въ Изгнание.

ПОЗДРАВЛЕНИЕ ДО КОНГРЕСА ОТЪ Д-РЪ ДИМИТЪРЪ ВЪЛЧЕВЪ.

Нѣмайки възможност да се отзова на поканата за лично участие въ Конгреса, изпращамъ ви по този път моитѣ приветствия, заедно съ пожелания за успѣшно протичане на традиционния ви съборъ и преди всичко преуспѣхъ на дейността и борбата ви въ служба на свѣтото освободително дѣло.

Този Конгресъ съвпада по време съ една небивала всемирна политическа криза отъ сѣдбоносно значение за цѣлото човѣчество. Затова си позволявамъ, да предложа въ този случай на вниманието ви - макаръ исамо бѣгло - следнитѣ нѣколко констатации и препорѣки:

Задъ димната завеса на една привидна мирна офанзива и възползувайки се отъ усвоената политика на "мирно съвмѣсно съществуване" съ Свободния западенъ свѣтъ, на така нареченото "конструктивно сътрудничество" съ него и на "намаление на напрежението", Съветска Русия изгради най-гигантската военна мощь, каквато историята не познава. Опрѣна на своитѣ превъзхождащи военни сили по суша, въ въздушното пространство и най-вече по морския ширь, снабдена обилно съ термонуклеарни бойни средства, Москва не изключва въ своитѣ старегически планове дори и една атомна война, запазвайки въ такъвъ случай за себе си преимуществото на нанасяне на първия решителенъ ударъ. Предъ лицето на тази угроза, раководнитѣ западни сили, които доскоро - въ рамкитѣ на внушената отъ Кремълъ коварна политика на коексистенция, детантъ и сътрудничество между Изтокъ и Западъ - не само търпѣха безропотно, а дори подпомагаха, съзнателно или не, свѣтовната съветска агресия, днесъ вече се виждатъ маневрирани въ положението да бждатъ обектъ на изнудвания и нѣми зрители на една брутална болшевишка експанзия, насочена системно къмъ завладѣване на всички страни и континенти.

Другата страна на медала преставалява единъ бѣсенъ пристапъ на комунистическата свѣтовна агресия, развихренъ днесъ същевременно и по вътрешния фронтъ на западнитѣ демокрации, подъ етикета на "идеологична борба". Въ рамкитѣ на този походъ комунистическитѣ партии въ Западния свѣтъ и всевъзможнитѣ пети колони на Москва се ползватъ съ пълна свобода да разлагатъ посрѣдствомъ лицемѣрни пароли най-вече младежта и да подкопаватъ основитѣ на самия демократиченъ правовъ редъ, докато презъ сѣщото това време, въ пределитѣ на Съветската колониална империя, всѣка опозиционна проява и най-дребна противоречимна постѣпка се преследватъ и унищожаватъ още въ зародишъ чрезъ най-драконовски срѣдства, включително смъртни наказания!

Тѣзи неравни условия и тази чудовишна едностранчивостъ на така наречената "идеологична борба", представляватъ днесъ сѣщински Троянски конь въ недрата на Западната демокрация и могатъ да се окажатъ утре самоубийствени за Свободата, Напредъка и Културата на цѣлото човѣчество. Тази офанзива на Москва по вътрешната линия на Свободния свѣтъ има за първа своя цель реализиране на т.н. народни фронтове каквито се вече очертаватъ въ редица значителни Европейски страни, а отъ тукъ, чрезъ създаване на властвуващи правителства съ участие на комунистическитѣ ордия на Москва, до превземане на калето отвътре и до установяване на пълна, не само "хегемния" а и буквално колониално господство на болшевишка Русия на първо време надъ Европа и Африка, а впоследствие и надъ цѣлия днесъ още свободенъ свѣтъ.

Това тревожно развитие на положението на свѣта отрехда на емиграцията отъ странитѣ поробени отъ комунизма важна историческа роля, като призовемъ свободния още свѣтъ и неговитѣ отговорни управници предупредително къмъ трѣзва оценка на реалноститѣ, къмъ преоценка на тѣхната политика и вземане решителни мѣрки срѣщу циничната болшевишка агресия, докато не е станало вече късно. Накарай, позволете ми да цитирамъ заключителния пасажъ отъ възванието, съ което оповестихме навремето създаването на БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ:

"Б.Н.Ф. се опълчва на непримирима борба срещу т.н. Отечественъ Фронтъ на безотечественицитѣ и всички негови поддѣления. Борбата ще е тежка, но славна! Тя е борба на Давида срещу Голиата, но победата ще бжде наша, защото съ насъ правото и волята на Българския Богъ. Всички на националния фронтъ за голѣмата развръзка!

ПОЗДРАВЛЕНИЯ ДО КОНГРЕСА.

"Изпращамъ на конгресиститѣ най-сърдечни благопожелания за успѣшна работа... Международното политическо положение е лошо, понеже много отъ т.н. "полезни идиоти" на Запада сами плетятъ вѣжето, на което ще трѣбва да бѣдатъ обесени..... Напредъ и все напредъ! Живота и хората сѣ преходни, а само Родината е вѣчна! Нека бѣдемъ готови да дадемъ живота си за тази наша Родина!"

МАЙОРЪ Д-РЪ ИВАНЪ М. БАНКОВСКИ, Генераленъ Секретаръ на Българското Войнство, Франкфуртъ, Германия.

"Богъ да Ви вдъхновява и дава сили да устоите на мѣнотитѣ и да не се подавате на лъжливитѣ обещания и опасната пропаганда на неприятеля! Съ топли чувства и боякъ привѣтъ, оставамъ както винаги Вашъ другаръ въ борбата!"

ДОРА ГЪБЕНСКА, Председателка на Съюза на Писателитѣ и Културнитѣ Дейци въ Изгнание, Лосъ Анджелесъ, С.А.Щ.

"По случай годишнината отъ Освобождението на България приемоте моитѣ най-искрени благопожелания за единъ успѣшенъ Конгресъ".

Д-РЪ АСПАРУХЪ П. ИСАКОВЪ, Председателъ на Македонскитѣ Патриотични Организации, Пенсилвания, С.А.Щ.

"Националниятъ фронтъ съ досегашнитѣ свои публикации е доказалъ, че се бори за една свободна, многопартийна, парламентарна политическа система и за зачитане на човѣшкитѣ права и свободи... Поднасямъ нашитѣ общи поздравии, като братя и съюзници въ борбата".

Д-РЪ АНДРЕЙ ГЪРНЕВСКИ, Председателъ на Лигата за Правата на Човѣка и Гражданина, Хага, Холандия.

"На Българския Националенъ фронтъ, издигналъ преди 30 години знамето на родолюбието тука въ емиграция, желая да продължи да живѣе и бѣде опора и упование за добро бѣдаше на нашия изстрадалъ народъ".

МАЙОРЪ Г.Щ. ТОДОРЪ ЖЕКОВЪ, Съоснователъ на Б.Н.Ф. Мюнхенъ, Германия.

"Желая успѣхъ на Конгреса, а за въ бѣдаше непромѣнимъ ентузиазъмъ на волята Ви въ Вашето дѣло".

ПРОФ. Д-РЪ ГЕОРГИ ШИШКОВЪ, Залцбургъ, Австрия.

"Усилената Ви жертвоготовна дейность не е останала напразна и съ Божията подкрепа единъ денъ скѣпата ни Родина ще бѣде свободна и щастлива, освободила се отъ мракобѣсието на престѣпния интернационаленъ комунизъмъ. Да живѣе България!"

ВЕЛИЗАРИИ СПАСОВЪ.

Балтиморъ, С.А.Щ.

"Отъ трибуната на Вашия Конгресъ да се даде повикъ до цѣлата ни емиграция ЦАРЯ ни да застане на чело на борбата и тя да се обедини въ името на изстрадалия ни народъ".

ЗАФИРЪ ПЕТРОВЪ.

Франкенталъ, Германия.

"Поздравявамъ Ви най-сърдечно и Ви пожелавамъ да продължавате съ усърдие и постоянство въ тази така трудна борба. Врагътъ-подтисникъ е несравнено по-мощенъ отъ Султанската властъ и коварството му ловко и умело вербува явни искрити съратници всрѣдъ свободния свѣтъ. Повече отъ всѣки другъ пътъ българскиятъ духъ трѣбва да бѣде буденъ и дѣенъ".

ЗЛАТКА КЕРМЕКЧИЕВА,

Хайлбронъ, Германия.

"Искренно съжалявамъ, че не мога да дойда на Конгреса да се почувствувамъ между братя. Хиляди пожелания за здраве, дългоденствие и свобода на Родината".

ХРИСТО ЛАГАДИНОВЪ,

Парма, Бразилия.

Извиняваме се, че поради липса на мѣсто не можемъ да публикуваме поздравитѣ и благопожеланията на стотици и стотици наши сънародници и съмишленици, които се получиха въ Бюрото на Конгреса. Много отъ тѣхъ се прочетоха на Тържествената Вечеръ или на Заседанията на Конгреса.

НАГРАДИ СЪ ОРДЕНА НА

 БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ

 "БОРБА ЗА СВОБОДАТА НА БЪЛГАРИЯ".

По предложение на Канцлерството на Ордена, Ц.У.С. при Б.Н.Ф. прие следното изменение на Статута на Ордена съ сйда 3 Мартъ 1976 година: "Къмъ Първата степенъ на Ордена се учредява "Лавровъ венецъ съ или безъ мечове". Съ тази степенъ на Ордена ще бѣдатъ удостоявани лица, взимали най-активно участие въ дейността на Б.Н.Ф. въ продължение на повече отъ 30 години. "Съ мечове" - ще се дава на тѣзи лица, които освенъ гореуказанитѣ условия, сѣ се били съ оръжие въ рака противъ поробителитѣ на Родината.

ДОЧЕВЪ, БИАДЖИ, ПАПРИКОВЪ.

По решение на Канцлерството на Ордена, съ дата 3 Мартъ 1976 година сѣ били удостоени следнитѣ лица съ Ордена:

ЗЛАТЕНЪ ОРДЕНЪ:

- г. АБРАХАМЪ БИИМЪ, Кметъ на Ню Йоркъ. За обявяване на 3 Мартъ 1976 година за ДЕНЪ НА БЪЛГАРИЯ.
- г. ДЖЕЙМСЪ Д. ДЕЛАНЕЙ и г. ГЛЕНЪ М. АНДЕРСОНЪ, Народни Представители. За речитѣ имъ въ Парламента на Съединенитѣ Шати въ полза на поробения български народъ.
- г. МАРИО БИАДЖИ, Народенъ Представителъ. За заслугитѣ му въ борбата на българския народъ за свобода.
- г. ДЖЕЙМС ВЕДКОВЪ отъ Испания. За неговата дългогодишна патриотична и меценатска дейность.

- г. БОРИСЪ ДИМИТРОВЪ отъ Торонто. За неговата активна дългогодишна антикомунистическа дейность въ Родината и въ чужбина.
- г. АЛЕКСАНДЪРЪ КОСТОВЪ отъ Чикаго.
- г. НИКОЛА СТОЯНОВЪ отъ Ню Йоркъ.
- г. НИКОЛА КОНДОВЪ отъ Ню Йоркъ.
- ЦОНЮ ГРАДИНАРОВЪ отъ Торонто.
- г. ПЕТЪРЪ ФОТЕВЪ отъ Чикаго.

За тѣхната дългогодишна патриотична дейность въ рамкитѣ на Организацията.

НАГРАДЕНИТЪ СЪ ОРДЕНА.

СРЕБЪРЕНЪ ОРДЕНЪ:

- Д-РЪ БОРИСЪ ГАНЧЕВЪ отъ Калгари.
- г. НИКОЛА ЯНАКИЕВЪ отъ Чикаго.
- ОТЕЦЪ ВАСИЛЪ МИХАЙЛОВЪ отъ Торонто.
- ЕНРИКО ДЕЛЪ БЕЛЛО отъ Римъ.
- КРУМЪ РАДЕВЪ отъ Торонто.
- ПЕТЪРЪ НИКОЛОВЪ отъ Ню Йоркъ.

За тѣхната активна и вѣрна служба въ името на дѣлото за освобождението на Родината, въ продължение на повече отъ 20 години въ рамкитѣ на Организацията

БРОНЗОВЪ ОРДЕНЪ:

- КЛОНЪ "ГОРЯНИ" въ Отава.
- СЕМЕЙСТВО КЪОРЧЕВИ въ Цюрихъ
- г. ВАСИЛЪ ИВАНОВЪ въ Ню Йоркъ
- г. ДИМИТЪРЪ НИКОЛОВЪ въ Отава.

За тѣхната дейность за свободата на Родината въ продължение на повече отъ 10 години.

Майоръ отъ Г.Ш. Тодоръ Жековъ
Мюнхенъ, Германия.

ШУКРИ ПАША СЕ ПРЕДАВА
НА ГЕНЕРАЛЪ ИВАНОВЪ.

На 13 Мартъ тази година се навършватъ 63 години отъ една отъ най-свѣтлитѣ страници на нашата нова история - превземането на Одринската крепостъ. На тази дата, 13 III 1913 година биенето на църковнитѣ камбани въ цѣла България извести на народа голѣмата победа на българското оръжие, надъ единъ противникъ, който 500 години бѣше неговъ подтисникъ. Бѣ превзета една крепостъ, създадена по най-модернитѣ изисквания на тогавашната фортификация, осъвършенствувана отъ реорганизатора на турската армия Фонъ деръ Голцъ Паша. Споредъ мнението на тогавашни военни експерти, Одринъ минаваше за "непревзимаемъ" още повече отъ една балканска армия. На 13 III 1913 година Европа обърна очуденъ погледъ къмъ единъ малкъ народъ, довчера още въ робство и почти забравенъ, който следъ Шипка и победитѣ следъ Сръбско-Българската война за трети пътъ доказа, че не числеността е меродавна за историческата жилавостъ и масшабъ за дълговѣчностъ на единъ народъ.

И ако европейскитѣ народи приеха съ изненада вихренитѣ победи на мощния освободителенъ духъ на българското войнство при Лозенградъ, Люле Бургасъ и Булайръ, изненадата отъ падането на Одринъ надмина всички очаквания. Какъ можа тази млада българска армия, безъ военни традиции, безъ воененъ опитъ въ атака на крепости да превземе една "непревзимаема"? Победата при Одренъ издигна авторитета не само на българското оръжие, но и на България, името на която почна да се споменава съ уважение и възхищение отъ всички, а отъ нашитѣ съседи - съ завистъ и страхъ. Роди се понятието: Прусцитѣ на Балкана!

Одринската крепостъ падна не само подъ вихъра на единъ неудържимъ победенъ духъ, който носѣше на щиковетѣ си свободата на поробенитѣ ни братя отъ Македония и Тракия. Одринъ бѣ и победа на българската военна организация, командване и военно искусство. Принципитѣ на изненадата, тежестта на усилията - ударна и огнева, оперативно, атаката бѣ организирана образцово, Источния секторъ за пробивъ бѣ правилно избранъ, огневата подготовка, взаимодействието между разнитѣ родове оръжия стигаше до жертвоготовностъ. Командването, отъ своя страна, презъ време на 40 часовата атака чувствуваше непрекъснато пулса на боя и ръководѣше действията. Командиритѣ генерали Никола Ивановъ, Георги Вазовъ, полковницитѣ Никола Жековъ, Иванъ Пашиновъ, Георги Славчевъ, майоритѣ Пѣевъ и Друмевъ се покриха тамъ съ вѣчна слава!

Одринъ се обсаждаше отъ нашата II Армия подъ командата на Генералъ-Лейтенантъ Никола Ивановъ, където за пръвъ пътъ въ историята се приложиха: масиране на артилерията, Огневия валакъ, Придружаващата артилерия-прототипъ на днешнитѣ шурмови бронирани части, пионери като преденъ ешалонъ и самолети за военни цели.

Одринъ падна и отвори пътя на българската войска къмъ Цариградъ. Защитника на града Шукри Паша се предаде на Генералъ Ивановъ заедно съ 14 паши, 1500 офицери, 40,000 войници, 650 оръдия и безброенъ другъ воененъ материалъ. На другия денъ Пашата - Командиръ бѣ приетъ отъ Царъ Фердинандъ, който му върна сабята, кавалерски знакъ заради проявената отъ него лична храбростъ.

Одринъ покри името на България и българското оръжие съ неувехваща слава. Тази епопея ще остане вѣчна и потока на годинитѣ не ще намалятъ никога сиянието на нейния блѣсъкъ. Въ дни на тежко робство, като днешното, нашъ дългъ е да черпимъ вѣра, твърдостъ и убеждението, че народътъ, създаде епопеи като Одринската, не може никога да остане робъ. Това е клетвеното обещание на нашето поколение предъ памятьта на 8,000 наши предшественици оставили живота си предъ Одринъ за единъ идеалъ, който, както въ миналото, така и въ бъдащото, ще се казва България!

ХРИСТО БОТЕВЪ

Иванъ Русковъ
Лосъ Анджелесъ, Съединенитѣ Щати.

Преди 100 години, на 2 VI 1876 година всрѣдъ Врачански Балканъ въ неравенъ бой съ турцитѣ престана да тупти едно велико българско сърдце, изпълнено с безгранична любовъ къмъ своя изстрадалъ народъ - Христо Ботевъ. Свѣтлитѣ и чисти идеали на Българското Възраждане оформятъ неговия революционенъ, политически и общественъ мирогледъ. Той е непримиримъ, както къмъ турскитѣ поробители, така и къмъ покорното, робско овчедушие на частъ отъ народа.

Поради революционната си и поетична дейность, той бива принуденъ да напусне родното си огнище и по желанието на баща си, даскалъ Ботю, отива да учи въ Русия. Но тихитѣ студенски зали били много далече отъ целитѣ на неспокойната му душа. Революционната му природа и умразата му къмъ всѣкаква насилствена система, ограничаваща полета на духа

за свобода и творчество, сж почва върху която лесно поникватъ идеитѣ на модерния за времето си Руски анархизъмъ. Има данни, че той билъ запознатъ съ разпространяващата се тогава теория на зараждащия се комунизъмъ. Не може да се мисли, че той не е челъ трудоветѣ на Марксъ и Енгелсъ. Въпрѣки това, никѣде въ своето творчество, нито въ изказванията си или въ прѣката си революционна дейность въ Влашко, не се отразява възприемането на комунистическата идеология.

Има само едно обяснение на този фактъ: съ своята гениална прозорливость къмъ бъдещето общественно-политическо резвитие на народитѣ, Христо Ботевъ ясно и несъмнено е доловилъ искусствениитѣ теоритични основи на комунизма и огромната опасность от непримиримата звѣрска диктатура, зелѣгнала въ основитѣ на тази идеология, която днесъ заплашва развитието на културното човѣчество.

Напразни сж опититѣ на българскитѣ комунисти да провъзгласятъ Ботевъ за тѣхенъ съидейникъ. Още преди 9 IX 1944 комуниститѣ се мъчеха да издигнатъ като знаме имената на Ботевъ и Левски и по този начинъ да привлечатъ младежта на своя страна. Явно бѣ, че на тѣхъ имъ бѣ необходимо името на Ботевъ и неговитѣ национални чувства и идеи, за да прикриятъ съ тѣхъ присѣщата си престѣпна двуличность и продажность къмъ националнитѣ ни интереси. Знамето бѣ добре избрано, но младежта, която трѣбваше да бъде вдѣхновена отъ това знаме, се оказа твърда за червенитѣ диктатори!

Може ли тази младежъ да подтисне въ себе си чиститѣ пориви за едно общество освободено отъ престѣпность, бюрократизъмъ, измѣна на родъ и родина, само за лични облаги и жестока диктатура, убиваща всичко свѣто и благородно? Тя вижда какво става около нея! Въ младитѣ гърди се надига вълна отъ негодувание на годишнитѣ тържества на 2 Дний, когато тѣ чуватъ това чисто и свѣто име да се произнася на края отъ поредица отъ имена на убити криминалисти, ятаци и партизани. Този хубавъ и свѣ тълъ празникъ преди, сега е опетненъ отъ имената на най-жестокитѣ братоубици и народо-измѣнници, които човѣчеството познава.

Многочесто тѣ споменаватъ телеграмата на Ботевъ до Парижкитѣ комунари. Но тѣ не обясняватъ, че това бѣха борци за налагане на новитѣ свободни буржуазни-обществени отношения противъ диктатурата на кралетѣ и остатѣцитѣ на феодализма. Всичко тава е било въ унисонъ съ Ботевитѣ идеи за по-добър бъдаще на човѣчеството и отъ тукъ неговитѣ отношения на чиста реакция. Христо Ботевъ даде всичко което имаше: младость и талантъ и животъ за свободата на България. Всѣки честенъ българинъ, независимо къде се намира, въ покорената ни Родина или прокуденъ въ чужбина, ще съхрани дълбоко въ себе си това име и ще го пази отъ нечиститѣ попълзновения на комунистическитѣ фалшификатори-идеолози.

Името на Христо Ботевъ бѣше и ще остане знаме само за онѣзи, които истински любятъ Отечеството си и искатъ пакъ да го видятъ свободно и щастливо.

ОТКЪСЪ ОТЪ СИНОДАЛНИТЪ ПОТАЙНОСТИ.

Пишо Шиптаръ
отъ градъ Гостиваръ.

Известно е отъ многотърпеливата и разноглаголеща История, че най-великитѣ деяния се укриватъ подъ покроба на великата тайна. А знае се, че отъ калугерското расо по-съкровено нѣщо нѣма. Дори и нечестивия врагъ на рода чловѣчески, често намѣта поменатата же дрѣха, слага си калимявка върху рогата и благочестиво размахва мотика изъ лозето Господнѣ за умиление на рогачитѣ, на бабичкитѣ и на хаджиитѣ. За да не оставатъ сия благочестива ревностъ въ пренебрежение, синодалнитѣ старци проводиха на духовнитѣ свои чада измежду емигрантитѣ преосвещения Йосифъ, нарицуемъ Коприварката, епископа иже полковникъ отъ Държавна Сигурностъ Симонъ Шашмотвореца и йеромонаха Дамянъ Пукала - смирено да прислужва на двойцата синовити старци, пѣкъ и да изпраща кадето трѣбва потайни и правдолюбиви рапорти.

И наченаха троицата да направляватъ по пята праведни и христорлюбиви всички онѣзи, които не рачиха да живѣятъ подъ ярема безбожнички... Първо откриха въ избата църковна - клубъ, иже кръчма и ресторация, та жадуващитѣ и алчущи за словото Божие да заситятъ пощявката си съ касапски гювечи и люта ракия, па отпосле да припалятъ по нѣкоя свещъ на горния катъ подъ иконитѣ, типосани во Греция и со писмени гречески исписани, поради чото и черквата се зове болгарска. Заедно съ поменатитѣ пищи и пития телесни, синодалнитѣ проповедници наченаха и духовната своя сейдба съ раздаване на "Работническо Дело", "Отечественъ Фронтъ", "Славяни" и други богуугодни писания, типосвани въ Края нашъ Стари.

Като се посѣбра народецъ, около души тридесетина и оборота на ахчииницата църковна се завъртя, наченаха се и душеспасителни словеса - мазни като елей - какъ райски си живѣятъ въ Отечеството всички българи, оглавявани отъ Комитета нашъ Централенъ безбоженъ и отъ христорлюбивия Свети Синодъ Болгарски. И нагъвайки лютиви кебабчета и отъ гювеча касапски, богобоязливитѣ слушатели поемаха заедно съ ракията и поученията владишки. А за да не подуши нѣкои отъ по-отраканитѣ християни отъ каде иде ечемика и на какво замирисва, синодалнитѣ апостоли започнаха междусобна крамола подобна пазарски татове, които се обезчестяватъ и охулватъ всенародно единъ други, докато третия пострѣшка пояситѣ и джобоветѣ на зяпачитѣ.

И богатата жетва не закѣсна, защото Всевишниятъ благославя всички трудове чловѣчески. Известниятъ борецъ за правда и свобода народна, господинъ Джуджи Макиавелски - върховенъ и генераленъ секретаръ на Национално-Интернационалния съюзъ же антикомунистически, реши да се възползува отъ крамолата църковна. Тѣй като бѣше уразумялъ, че янкитѣ не ще си развалатъ дослука съ Московията, за да ни освобождаватъ бадева, следъ като ни харизаха още въ Техеранъ, господинъ Джуджи реши да впрегне въ бойната си колесница нестриганитѣ жребци отъ Ню Йоркската черква. Поради чото се запретна да ликвидира отъ ватре незабелѣзано и потайно комунистическата диктатура, като стана ватрешенъ човѣкъ на поменатата же черква.

На сей мудри мъжъ бѣ ясно, че комунистическитѣ нечестивци, съ неколцина отъ които бѣ пасалъ патки въ Отечеството си, не ще поминатъ безъ попъ и безъ църква. И поради това изпращатъ тука калимявконосци съ паспорти дипломатически и мандати комисарски. Сиречь, потребно ще да е да се завербуватъ нѣколцина отъ Синодалнитѣ старци, които ще натиснатъ Патриаршеското всесвещенство Максимъ Чревругодни да изрече ва всенародно услухание: "Анатема и трижъ анатема на комуниститѣ!". И комуниститѣ туземни ще избѣгатъ въ Московията и народътъ болгарски ще призове господинъ Джуджи и неговитѣ вѣрни да управляватъ Царството Болгарско, вече свободно. Поради това ката недѣля той слага по доларче въ дискуса, не само припѣва на Йосифъ Коприварката по време на службата, не само подлютява извата си утробна съ пиперлията гювечъ, но и посещава Симонъ Шашмотвореца въ покойтѣ му. Понеже сей замѣстникъ владишки предъ Бога и представитель на душитѣ емигрантски предъ Държавна Сигурностъ действува дипломатически и най-паче по евангелския завѣтъ: лѣвата рака да не знае, какви ги бърка дѣсната!

И тази недѣля Симонъ Шашмотворецъ прие любезно своя духовенъ синъ антикомунистѣ въ присѣдствието на Дамянъ Пукала, чиитѣ призовище идеше отъ грѣховно то негово пристрастие къмъ манастирската питейна изба и сохраниващитѣ се тамъ спиритуални съблазни - още отъ годинитѣ на послушничеството.

-Благослови, Владико! - рече Джуджи и досущъ като ТалеЙранъ предъ Людовика XVIII целуна рѣка на полковническото преподобие. Онзи издума кисело благословията си негласно съпроводена съ многократна попрѣжня и наля отъ манастирската, съ 40 билки ракия, получена чрезъ пошаря дипломатически направо отъ манастирската изба въ Горна Баня.

Следъ тактично проточената пауза, двамата върли политически врагове захванаха да бистрятъ политиката, досущъ като Д-ръ Кисинджеръ съ Нелсънъ Рокефелъръ, които следватъ евангелското: "Бъдете невинни като гълъби и лукави като зъми".

-Е, господинъ Джуджи, сърдечно се надеемъ и най-паче душевно, че ще ратувате за българщината, Лошо е ако вашитѣ съратници забравятъ българското. Отъ която и страна на барикадитѣ да сме, българи сме и предъ Христа нашего, всички сме равни. Идвайте по-често въ клуба, четете вестници и книги, та чрезъ радостта си да се приобщите къмъ напредъка на любезното ни отечество. И други призовете да изпълняватъ дълга свой синовенъ къмъ черквата и държавата българска!"

-Шуууръ! - примига трогнатия отъ успѣхитѣ си дипломатинъ. Мнозина убедихъ да идватъ. Доволни сж момчетата отъ кебабчетата и отъ ракията и отъ словата ти вдъхновителни, дѣдо Владико! Само касапския гъвечъ...такова...миналата недѣля не бѣше за предъ хората. На връхъ Девети Септемврий цѣлата организация ще дойде въ черквата, дори и отъ Вашингтонъ ще ни почетатъ нѣкои отъ воеводитѣ...Та ето ги двеста доларчета за панахидата, въ память на всички убиени отъ нечестивцитѣ въ любезната ни татковина! Съ тѣзи думи Джуджи Макиавелски отново целуна рѣка и напусна покоитѣ, за да укрие челоуѣческото си ликуване. Защото капантъ бѣше заложен и преподобието влезе съ двата крака, за да опѣне дветѣ стотарки. Ще отслужи заупокой на комунистическитѣ жертви, комуниститѣ ще му подирятъ смѣтката, и той, за да отърве калимявката, ще ги свали отъ власти гогавя идва часътъ на господинъ Джуджи!

-Абе, и ние не сме стока, но този е похотъ сатанинския калпазанинъ на калпазанитѣ най-паче! - отсѣди отецъ Дамянъ и крадливо си наля отъ ракииката.

-Всѣка тваръ да слави Господа! - пастирски наставително изрече Симонъ Шашмотвореца и начена да брой грѣшната капиталистическа валута.

-Какъ ще я свършимъ съ панахидата? Да не сътворимъ нѣкоя отъ вонливитѣ, че ще ни издуха вѣтрътъ изъ сия страна долларобилна!

-Отче Дамяне, пукали проджни! - изрече полковникътъ. Още въ семинарията бѣше магаре! Рускиятъ гдето четири години ти преподавахъ не научи и българскиятъ забрави ли, ти дръвнико иконостасенъ? Ще изпѣемъ едно "Богъ да прости" всички загинали преди и следъ 1944 година и работата е опечена.

-Ама такава, другарю полковникъ! - изпелтечи Пукалътъ.

-Нѣка такава, нѣма онакова! Всички загинали, сиречь: гдето сж отишли безвременно отъ американскитѣ бомби, отъ препиване и най-паче - за нашитѣ славни партизани! Е, че въ калабѣлка ще попадне и нѣкоя грѣшна антикомунистическа душа...затова Господъ не ще ни подпише уволнението. Важното е, че тѣзи емигрантски хапльвци ще си плюятъ на сурата публично. И никоѣ истински антикомунистъ не ще се завърти около тѣхъ вече. Панахидата е за упокой на Джуджевия антикомунистически съюзъ! Съ Божия помощъ задачата на партията, правителството и Светайшия Синодъ се изпълнява по всички показатели. Ха, сипни по още едно, Дамянчо!

-Слушамъ съ, таварищъ палковникъ!

-Тѣй те искамъ, чедо, бравосъ! - благосклонно издума Симонъ Шашмотворецъ и като затъкна въ задния джобъ банкнотитѣ, подобно пишовъ, се разпореди: "А сега да облечемъ мирскитѣ си одеяния и право въ онова заведенище съ апонскитѣ гърлички. И двамата заслизаха по стѣпалата, въдушевително ревейки: "Бой последенъ е този".

Следъ два дни Симонъ Шашмотворецъ сведе мехмурлиски свой образъ надъ поменикътъ съ имената на усопшитѣ, докато Дамянчо Пукала навличаше отеснялитѣ си доспехи на войнъ църковенъ. Йосифъ Копринарката бѣше пожелталъ досущъ като свѣти Николай Мирасчиински следъ утробнораздирателна буря върху рибарска гемия.

-Взри се, любезни мой Пукале, на тази хъртишка и узри чововческото скодумие и най-паче суетата Джуджевска! Писали сж Царь Борисъ, Князь Кирилъ, министъръ тогова депутатинъ оногова. И мамцата имъ Христопродавска... нѣколцина владишки имена сж турили, на онѣзи, що си платиха за грѣховетѣ сатанински предъ властѣта народна!

-Азъ какво ти рекохъ, другарю полковникъ? - разтрепера се Дамянчо и начена истово да се кръсти, попържейки и Христа и Сатаната.- Сега я оплескахме всенародно и предолтарно! Господи помолимся, вѣрицата му поганска! Защо не си стояхъ въ монастиря? Прищя ми се капитализъмъ, но сега скоро ще начена да строя социализъмъ сѣ лопата, ако израелтянитѣ подъ стениѣ Йерусалимски.

Но Симонъ Шашмотвореца сѣ добре отмеренъ ритникъ го изхвърли отъ олтаря и самъ зашествува, гнусливо и въ скоропоговорка четейки: "И помѣни Господи... хмъ... представили се раби Божи... хмъ... Генчо, Енчо, Борисъ, Киро... Симо, Димо, Христо, Мито, Панайотаааа! Вѣчна имъ памаятѣ! Вѣчна имъ па-а-а-амаятѣ! И Джуджи и Вашингтонскитѣ воеводи молитствено слушаха и душевно се радваха за "победата" своя надъ свирепитѣ комунисти! Бѣше день девети отъ Септемврий месецъ въ лѣто же Господнѣ 1973.

КАКЪ КОМУНИСТИѢ ОСВОБОДИХА БЪЛГАРИЯ НА 9 СЕПТЕМВРИЙ 1944 ГОДИНА.

Следъ 9 IX 1944 година въ Неврокопъ сж били арестувани и натикани по затворитѣ най-виднитѣ граждани. Между тѣхъ е билъ и Тодоръ Безевъ, националистъи противникъ на комунистическия режимъ. Той е билъ очевидецъ и свидетель, когато на 4 Октомврий 1944 година, безъ садъ и безъ присада сж били избити най-жестоко следнитѣ граждани на Неврокопъ: народниятъ представителъ Стоянъ Филипovъ, Илия Тодоровъ Гаджевъ, Илия попъ Ивановъ, Кирко Мълчановъ, Лесъ Пешевъ, Йорданъ Чоневъ, Иванъ Келпекovъ, Георги Малиновъ, Донъо Качарковъ, Тодоръ Панайотовъ, Велико Чолевъ, Илия Ив. Хлѣбаровъ, Тодоръ Боевъ, Лазаръ Маноловъ, Иванъ Ванковъ, Василь Ст. Василевъ, Георги Стоевъ, Никола Атанасовъ, Тодоръ Тамаряковъ, Петко Пелешутски, Иванъ Киричевъ, Борисъ Керемедчиевъ, Илия Тодоровъ, Панайотъ Калайджиевъ, Димитъръ Пемпаловъ, Георги Хорозовъ, Блаженъ Младеновъ, Петъръ Гавазовъ, Димитъръ Зяпревъ и Муратъ Шерифовъ.

Съобщаващиятъ тѣзи имена г. Тодоръ Безевъ, сега вече емигрантъ въ Съединенитѣ Щати е билъ сѣ тѣзи негови другари въ затвора и по една случайность е останалъ живъ. Тамъ той се е заклелъ, единъ день да събщи имената на тѣзи български герои за тѣхна вѣчна памаятѣ и за проклятие надъ комуниститѣ-убиинци.

Другъ нашъ емигрантъ отъ Торонто, Канада г. Василь Ламбревъ ни пише, че въ неговото село Бойково, на 25 клм. на югъ отъ Пловдивъ още отъ 9 Септемврий 1944 година до сега комуниститѣ го наричатъ "Фашисткото село", за което название селянитѣ сж много горди! Отъ това село не е излѣзълъ нито единъ шумкаръ, нито се е явилъ нито единъ ятакъ на комуниститѣ. Село Бойково е дало и то 7 души свидни жертви противъ Червената чума, непосредствено следъ заграбването на властѣта отъ убиинцитѣ-комунисти. Тѣзи народни герои сж: Александъръ А. Ангеловъ-старши полицай, Атанасъ Кацаровъ-полицай, Иванъ Атанасовъ Славинъ отъ Моторизираната полиция въ Пловдивъ, Рангелъ Василевъ Калайджиевъ-полицай, Гого Тодоровъ /Пощата/-звѣрски убитъ въ мѣстностьта "Дабравата", Стефанъ Петровъ Гечевъ-безследно изчезналъ и Спасъ Терзийски-звѣрски убитъ.

Нека това да се знае! И нека да бжде вѣчна тѣхната памаятѣ!

ЕДНО ДРАМАТИЧНО БЪГСТВО НА ЗАПАДА.

На 18 II 1976 година Петъръ Йоцевъ, 23 годишенъ се явилъ въ полицията въ Кливеландъ и съобщилъ, че преди 3 месеца избѣгаль отъ България, гдето до тогава билъ въ затвора за политическа и религиозна дейность.

Отъ България на черно преплувалъ сѣ корабъ до Куба, гдето попадналъ отново въ затвора, но само за 3 месеца и отъ кждето му се отдало отново да избѣга. Нѣкакъвъ кубанецъ го довелъ сѣ моторна лодка до брѣга на Съединенитѣ Щати, а отъ тука трима югославяни-до Кливеландъ, гдето потърсилъ политическо прибѣжище отъ полицията.

БЕЗПОДОБНО ИЗБИВАНЕ, КРЪВЕНЪ ДАНЪКЪ НА БЪЛГАРСКАТА МЛАДЕЖЪ,

ПЛАТЕНЪ, ПОРАДИ НЕВЕЖЕСТВОТО НА ЕДИНЪ КРЪВОЛОЧЕНЪ РЕЖИМЪ.

Велко Ганчевъ
Римъ, Италия

Покойниятъ Царь Борисъ III съ дипломатичностъ и твърдостъ успѣ да запази българската армия отъ участие въ военнитѣ действия по време на Втората Свѣтовна война. Неговата безупрѣчна и безпредѣлна обичъ къмъ българския народъ Го увѣнча съ славата и ореола на безсмъртието като Обединителъ и Строителъ на съвременната българска държава. Народната мъка по изгубения монархъ бѣ прелюдие къмъ мѣнитѣ, които започнаха една година по-късно, когато руския ботушъ стѣпи върху нашата скъпа Родина, когато отново нашето Отечество бѣ оковано въ веригитѣ на едно дълго и мѣчително подтисничество, деспотизъмъ и варварщина.

Измамницитѣ и фалшификаторитѣ на най-новата българска история умѣло скриватъ истината за Съветската агресия въ странатани. Така наречената Червена армия на Трети Украински Фронтъ следъ една нота на 5 Септемврий 1944 година обяви война на България отъ страна на Съветския Съюзъ. Пълчищата отъ северъ нахлуха съ цѣлата си численностъ отъ хора презъ Добруджанскитѣ полета, подпомогнати отъ силни десантни части на Черноморския Съветски Флотъ. Мирното обезоружено население не даде никакъвъ отпоръ срещу тази инвазия, а сѣщо и на войската ни бѣ дадена заповѣдь за бездействие. Само въ нѣколко дни нашето Отечество бѣ окупирано!

Поради изтощение и лошо снабдяване, германцитѣ губѣха по всички фронтове. Приближаваше края на Втората Свѣтовна война. Въ отстъплението си, обаче, тѣ даваха все още много силенъ отпоръ. Въ една наша стара народна мъдростъ се казва, че умиращиятъ звѣръ е най-опасенъ. Тази истина знаеха и руснацитѣ, които, за да си осигурятъ спокойствие предъ завършека на войната, наложиха на новоизпеченитѣ самозванни български военни манаѣци, да проведатъ незабавно военна мобилизация въ страната ни.

Дългогодишната рутина на Съветскитѣ управници за всѣване военна психоза всрѣдъ младежта я наложиха на българскитѣ комунистически управници и последнитѣ впрѣгнаха огромни пропагандни материали: преса, радио и младежки организации, за да навлекатъ военни дрехи на младежта. Стигна се до една масова психоза, като резултатъ отъ психопатични методи и помжтияване съзнанието на младото поколение, до едно пиянство, обещаващо леки военни авантюри и бойна слава.

Какво преследваше съ тази мобилизация кръволочното военно командване на руския Трети Украински Фронтъ? Какво проектираха продажницитѣ на българската държава, блюдолизницитѣ на господаритѣ си отъ Кремль? На тѣзи въпроси и на това, което се случи презъ есенята и зимата на 1944-1945 години по фронтовитѣ линии на Югославия, Гърция и Унгария, даватъ пълненъ отговоръ фактитѣ, а тѣ , последователено, сѣ следнитѣ:

Натикани подъ формата на различни "Доброволчески отряди и взводове", младежи и девойки отъ 18 до 20 годишна възраст въ Първа, Втора и Четвърта армии, започнаха обучение въ стрелба съ пушки и само следъ нѣколко дни, качени на камиони и влакове, ги направиха пушечно месо срещу германскитѣ войски, стигнали въ вещината си до професионализъмъ. Докато азиатскитѣ лешояди потриваха весело раце и подъ звуцитѣ на хармоники лочеха изобилно водка и ракия, наивнитѣ български синове и дѣщери съ пушки въ раце излизаха въ атака срещу картеченъ огънь на германцитѣ и срещу танковетѣ на противника, безъ никакви защитни оръжия.

Тази жива стена отъ хора и тѣхнитѣ нечовѣшки писъци накара дори и германцитѣ да обърнатъ гръбъ, макаръ че въ война нѣма милостъ, така тѣ бѣха покрусени отъ бруталността и кръволочието на болшевишкитѣ офицери и тѣхнитѣ безскруполни действия на масови убийства...

Въ така наречената "Първа фаза на Отечествената война", само за 23 дни през Октомврий-Декемврий 1944 година, намъриха смъртта си 16,463 невинни български младежи при Нишъ, Страцинъ, Вардара и пр., а въ "Втората фаза" и по-специално при боеветъ при Драва-Соболчъ пушечното месо, съставено отъ българската младежъ, само за 6 дни даде въ жертви и бѣха покосени отъ смъртта 14,908 души!

Забележителното коравосърдечие на болшевишкитѣ офицери-лешояди се изрази и въ това, че докато българската младежъ умираше съ десетки хиляди, то за сѣщия периодъ отъ време, отъ страна на червенитѣ орди, не бѣха дадени дори и двадесетъ души жертви, като не се смѣтатъ избиванията помежду си презъ време на поголовнитѣ пиянства.

Това масово избиване на младежъта за такова кратко време въ края на войната бѣ предварително решенъ планъ и програма на политиканствуващитѣ некадърници, начело съ Георги Димитровъ и Василь Коларовъ. За тѣхъ бѣше необходимо да паднатъ въ жертва дори и по-голѣмъ брой, съ която цифра целѣха да демонстриратъ предъ свѣта "голѣмата привързаностъ на народа ни" къмъ комунистическитѣ идеи на Кремльъ. Това бѣ едната страна на тѣхната демагогия, а другата бѣ, че имъ сѣ необходими изкупителни жертви и мотиви за подписването на мирния договоръ на Парижката конференция, станала на 10 Февруарий 1947 година.

За срамъ и гавра на българското оръжие, записало въ анализъ на историята златни страници на героизмъ, военна тактика и стратегия, главния търговецъ на пушечно месо и кръвъ бѣ кривоногия палячо и изродъ, произведенъ въ чинъ генералъ отъ уволненъ капитанъ и командиръ на Първа армия - Владимиръ Стойчевъ съ неговия душеприказчикъ, вдъхновителъ на тѣзи престѣпления и съучастникъ, съ титлата политкомисаръ, шумкаръ Щерю Атанасовъ. Втора армия се ръководи отъ сѣщо новоизпечения генералъ Кирилъ Станчевъ, който скоро следъ войната изгни въ Пловдивскитѣ зандани.

С капитулацията на Германия на 8 Май 1945 година, фактически и войната въ Европа завърши. Народитѣ се радваха на това събитие, радваха се и всички, които надживѣха, т.е. останаха живи и бѣха щастливи, че се завръщатъ при своитѣ семейства и родни огнища. Единствено сломени бѣха оцѣл литѣ български младежи, защото едва сега проумѣха своята роль и поради какво бѣха изпратени срещу смъртта. Въ ушитѣ имъ се носѣха непрекъснато отчаянитѣ писъци и проклетия на своитѣ приятели, загинали въ неравни боеве, тѣхнитѣ другари отъ ученическата или студентска скамейка. За тѣхъ настѣпиха страшни кошмарни нощи, безсънни нощи, въ които отново преживѣваха ужаситѣ на онѣзи адски моменти, когато тежкитѣ танкови вериги прегазваха тѣлата на близки другари.....

Кои бѣха виновни за унищожаването на 40,000 човѣшки живота? Никой никога не постави нито у насъ, нито въ чужбина въ коя да е държава този въпросъ, защото виновницитѣ се бѣха забарикадирали съ стоманена преграда, която носи името - война!

Политически комисари, генерали, офицери се накичиха съ златни медали и разни дрѣнкулки, докато младежъта гинѣше по бойнитѣ поля, тѣ презъ времето на всичкитѣ военни действия се бѣха скрили въ бункери и миши дупки. Тѣхъ наградиха богато за проявеното "изключително безстрашие и вещина въ военната тактика и стратегия"...

Какво безсрамно падение, каква брутална безсъвестностъ... Тактиката и стратегията бѣ тази, че освенъ съ алкохолъ, тѣзи деца бѣха опиянявани и съ голи обещания за свободна любовъ, свобода, демокрация и слава... и виждайки смъртта предъ себе си въ последния дѣхъ на своя животъ, откриха измамата и лъжата на тѣзи скотове и гадове въ човѣшки образи.

Въ тѣзи дни, когато се навършватъ 31 години отъ това масово убиство на около 40,000 български младежи и девойки, загинали въ най-нелогичната и глупава война, която българския народъ е водилъ презъ цѣлото време насвоео сѣществуване, все още се носи тежкото проклетие срещу виновницитѣ за тѣхната ранна гибель!

Хрисан Георгиев Христов

На 19 Мартъ 1976 година цѣлата българска комунистическа преса, съ най-бомбастични грамадни заглавия на първите страници разкри края на "най-голямата шпионска афера на този въкъ, след случаитѣ Цицеро и Зорге".

Хрисанъ Георгиевъ Христовъ, по прѣкоръ Джони Лекето още отъ млади години, се е завърналъ въ България следъ, както пишатъ комунистическитѣ вестници "Най-дългата жомандировка отъ 11 години" въ Австрия. Той билъ разкрилъ невѣроятно важни факти въ този периодъ въ "легловицето на вълцитѣ" - Американската Разузнавателна Служба и Българскитѣ Емигрантски Организации, изложенъ на постоянни опасности и изпитания.

Вестници, радио, телевизия, та дори и Б.Т.А. съобщиха, разбира се по команда, стереотипнитѣ новини за страшнитѣ разкрития на въпросното леке: нѣколко имена и адреси на български емигранти, между които и този на г. Стефанъ Табаковъ, редакторъ на вестникъ СВОБОДЕНЪ НАРОДЪ и познатъ всѣкому, и на закритата вече агенция въ Виена на Радио Свободна Европа. Също се пише за ужасявацитѣ разкрития изъ дейността на Американската Разузнавателна Служба. Ето нѣколко извадки отъ комунистическата преса за дейността на този "тоталенъ шпионинъ":

В едно от студията на Българска телевизия пред нас, група български журналисти от "Работническо дело", "Отечествен фронт", "Земеделско знаме", "Народна младеж", БТА, телевизията, радио София, София-прес, а др. Хрисан Георгиев Христов, български граждани, който в течение на единадесет години е работил за разкриване на подривната дейност на Централното разузнавателно управление, на радио "Свободна Европа" и вражеската емиграция против Народна република България. Тази първа среща с представителите на средствата за масова информация бе ръководена от първия заместник-председател на Комитета за телевизия и радио Иван Славков.

втората категория хора. Те се срещат с тях и по един съвсем невъинен начин предразполагат събеседника си, като понякога успяват да се доберат до сведения, свързани с отношението му към нашата действителност, неговото работно място, какви перспективи има неговата професия в България. Ясно е защо се ин-

А от какви въпроси се интересуват емисарите на "Свободна Европа"? Отговорът е категоричен — политически, икономически, военни, кадрови въпроси. Специален интерес представляват естествено отношенията със Съветския съюз, с другите социалистически страни. Те дават мило за драго да се доберат до някакви фак-

ти, които могат да се използват, за да се хвърли сянка върху отношенията между социалистическите страни. (Та нали това е една от най-важните задачи на империалистическите централи!) Но заедно с това обект на интерес е личността на самия разпитван гражданин, неговият бит, неговите слабости и както обоб-

влиза въ срѣдата на виенскитѣ келнерки. Така той попада на една доста презрѣла съдържателка на третостепенно кафене, която го прибира при себе си. Тригодини Хрисанъ хивѣе при нея съ пълнѣн стомахъ и празно сърдце. Еденъ прекрасенъ денъ и старухата му се насища и го изгонва отъ дома си и отъ кафенето и Хрисанъ е на улицата.

Кой е въ действителностъ Хрисанъ Г. Христовъ? Роденъ въ Провадия презъ 1937, познатъ хулиганъ въ София, преди 11 години успѣва да избѣга въ Австрия. Настанява се въ Виена, кадето търски милионерска дъщеря или поне богата вдовица, която да му подсигури бъдещето. За съжаление, въпрѣки сега разкрититѣ му шпионски способности, тѣзи обекти оставатъ неоткрити и Хрисанъ смѣква мѣрника и

живѣлъ на широко безъ да работи, заборчлялъ до гуша, гоненъ и зашлаванъ отъ кредитори и заложни кащи, гладенъ и уморенъ вече Хрисанъ решава да потърси най-последно усамотението на българскитѣ затвори. За всѣки случай той се снабдява съ десетина адреса на български емигранти въ Виена, неочаквайки, че тѣ ще му донесатъ слава по-голяма отъ тази на подпалвача на Берлинския Райхстагъ. Възможно е също, българското комунистическо разузнаване да се е научило за неговитѣ способности като хиголо на поувѣхнали виенски келнерки съ практика отъ 11 години, като тѣзи слухове са били стигнали до ушитѣ на принцеса Людмила, която го е изискала за своитѣ хареми.

Четейки десетината Софийски вестници, които описватъ страшнитѣ разкрития на въпросното леке за мистерии и подривна дейностъ на Американскитѣ Разузнавателни Служба, разкрития, които са само въ фантазията на комунистическитѣ журналисти, ние не можемъ да не се смѣемъ на тѣзи въздушни балони, типични за комунистическата преса. Хрисанъ въ изявленията си дори казва, че неговата дейностъ не засѣгала Австрийския народъ, който му билъ симпатиченъ. Пакъ късметъ имали австриецитѣ! Едно е обаче, сигурно: Американската Разузнавателна Служба добре се е настанила въ редакциитѣ на Българскитѣ комунистически вестници, иначе такива саботажни глупости не биха са допускали да се пишатъ въ комунистическата преса.

КОМУНИСТИЧЕСКИ АГЕНТИ И ШПИОНИ ВСРЪДЪ ЕМИГРАЦИЯТА!

Освенъ Кюжуковопомазанитѣ владици и попове, изпратени отъ България да "спасяват" грѣшнитѣ души на българскитѣ емигранти" и които още биватъ търпани въ шѣкои и други червени църкви, Държавна Сигурностъ отъ България е дала нареждане на официалнитѣ си шпиони - разнитѣ дипломати, консули, търговски представители, културни аташета и разни безработни ченгета и прайдохи, да се сприятеляватъ съ емигрантитѣ, като се стараятъ, чрезъ подривна дейностъ въ емигрантскитѣ организации да разбиятъ устоитѣ имъ и обезвредятъ членоветѣ, чрезъ шантажъ и провокации.

Имаме сведения вече за нѣколко такива прояви отъ странана шпионитѣ, пратеници отъ България, които посѣщаватъ емигрантски вечеринки, национални прездници, събрания и пр. подъ претекста, че били поканени или че въ поканитѣ се пишело "всички сѣ добре дашли". Разбира се, въ шѣкои дружества, не е чудно, че розовитѣ имъ ръководители, лично и безотговорно канятъ тѣзи гадове отъ комунистическитѣ консулства, за да спечелятъ тѣхното благоволение за дребни услуги или ефтини печалбици. Нѣколко примѣра:

На 6 Мартъ 1976 въ Торонто БЪЛГАРО-КАНАДИЙСКОТО Д-ВО съ Настоятелство: председателъ Борисъ Ивановъ, подпредседателъ: Игнатъ Къневъ, секретаръ: В. Балкански и касиеръ: Тинчо Тинчевъ устройватъ вечеринка въ единъ салонъ, за да проздравятъ годишнината отъ Освобождението на България отъ Отоманско иго. До тука - добре! Но какво било очудването на посетителитѣ, когато новобогаташа Къневъ, води двама непознати гости съ женитѣ имъ, за които скоро се разчуло, че сѣ башъ-шпионитѣ на Държавна Сигурностъ, търговскитѣ представители в Торонто - Върбановъ ш Инж. Добревъ, сѣщо отъ шпионското гнѣздо въ сѣция градъ.

Овчитѣ душици и червеникавитѣ посѣтители на вечеринката се направили, че нищо не чули, нищо не видѣли и раболепно преглѣтнали горчивата хапка, поднесена имъ отъ настоятелството на дружеството. Намѣрилъ се обаче единъ здравъ българинъ между тѣхъ, г. Александъръ Алексовъ, който възмутенъ отъ това овчедушие и продажничество, напуска залата, отива въ дома си и следъ кратко време се връща съ една голѣма плаката на която пишело: "НИЕ НЕ ЖЕЛАЕМЪ ДА ПРАЗДНУВАМЕ ОСВОБОЖДЕНИЕТО НА БЪЛГАРИЯ ЗАЕДНО СЪ КОМУНИСТИЧЕСКИТЕ ТИРАНИ!". Всички останали като грѣмнати, но никой не поемѣлъ да отстрани застаналия като войникъ г. Алексовъ. Комунистическитѣ гадове, блѣди като сминт уплашени, подтичвайки като зайци, напуснали залата. Едва на вратата били застигнати отъ блюдолизницитѣ на настоятелството, които едва ли не имъ цѣлували рацетѣ, за да се извиняватъ. По този случай се запѣла следната пѣсенчица въ Торонто:

Правителството ни богато Ще продава вериги за тиранти Хладилници за ескимоситѣ
Въ Торонто откри консулато. На непокорнитѣ емигранти. Морска вода за матроситѣ.
По въпроситѣ за търговията Затворнически дрехи на раета, Антирацизмъ за индианцитѣ
Е локумътъ за простотията! За наивнитѣ мекерета! И комунизъмъ за американцитѣ!

На 10 I 1976 въ Штутгартъ, Германия, по нова мода вече, вмѣсто да празнуватъ Рождество Христово, както години до сега, Българското Д-во съ чудното име: "Български Приятелски Кръгъ", вѣроятно подучени отъ комуниститѣ устрой Новогодишно увеселение. Като "почетни гости" били поканени комисаритѣ на Държавна Сигурностъ при легацията въ Бонъ. Двамата другари присѣтствували съ женитѣ си, но били не много вѣнтусиазирани, понеже не сѣ им били устройени шумни овации, и рѣдко нѣкои и другъ червенъ "емигрантъ" приказвалъ съ тѣхъ, за да се подмаже и изкара нѣкое и друго шие ракия. Националнитѣ емигранти сѣ възмутени отъ тази немислена и подла постѣпка на дружеството.

На още едно мѣсто е станала още по -позорна постѣпка на нѣкси отъ ръководнитѣ лица на българско дружество. До изясняване на този инцидентъ, ще премълчимъ за сега!

Предупреждаваме емиграцията, че споредъ ЗАКОНИТЕ НА АМЕРИКА И КАНАДА, а сигурно и другитѣ западни страни, никакъвъ членъ на легация, представителство, консулство и пр. отъ комунистическитѣ страни ПО ЗАКОНЪ не може да посѣщава емигрантски събрания, вечеринки, срѣщи и пр. освенъ ако ЛИЧНО нее поканенъ за това. Ако видите че такива шпиони сѣ се вмѣкнали въ вашитѣ срѣди, веднага предупреждавайте полицията, да ги изхвърли отъ салона.

АКО.

Ако можеш главата изправена горе
При всички примеждия ти да държишъ
Дори и когато на всички край тебе
Ти само унилоостъ въ очитѣ следишъ.

Ако можеш съ сѣщото чувство да срѣщашъ
Бедата и славата въ своя животъ,
Да мислишъ, да чувствувашъ и да мечтаешъ
Но безъ на мечтитѣ да ставашъ самъ робъ.

Ако можеш на себе си самъ ти да вѣрвашъ
Когато се всички съмняватъ въ тебъ;
А сѣщо да можешъ и дълго да чакашъ
Да дойде на всичко и време и редъ.

Ако можеш да слушашъ, когато говорятъ
За тебе съ умраза и съ разни лъжи,
Но въпрѣки всичко ти пакъ да не мразишъ
А сѣщо и много добръ да не си.

Ако можеш ти всѣкаква истина смѣло
Да слушашъ и казвашъ на всички навредъ
И винаги съ гордо изправено чело,
Дори и да си хулѣнъ, вѣрвишъ все напредъ.

Ако можеш ти своето имане да жертвашъ
Когато е нужно, съ лека рака,
А после съвсемъ отначало да почнешъ,
Но безъ да въздишашъ за туй съ тага.

Ако можеш ти своето сърдце, духъ и нерви
Да вкарашъ съ воля да работятъ пакъ,
Така че и съ крайно изчерпани сили
Ти пакъ да вѣрвишъ къмъ желанія прагъ.

Ако можеш на разни тълпи да говоришъ
Но безъ да снишавашъ предъ тѣхъ своя духъ.
Тѣй сѣщо да можешъ съ князетѣ да споришъ,
Но безъ да прекланяшъ главата предъ тѣхъ.

Ако можеш накарай другитѣ хора
Въ тебе да вѣрватъ, но не кате въ Богъ.
И още да бѣдешъ надеждна упора
На нисшитѣ духомъ и своя народъ

Ако всичко туй можешъ да правишъ
То, знай, че тогава Свѣта ще е твой.
И никога надолу ти нѣма да паднешъ,
И истински мажъ ще си, Ти, брате мой!

Горното стихотворение е съставено отъ МАЙОРЪ Д-РЪ ИВАНЪ М. БАНКОВСКИ по данни отъ стихотворението АКО / IF / отъ Киплингъ, дадени му отъ адвоката Асѣнъ Славовъ, когато тѣ двамата и подполковникъ Тинчовски са били въ Нишкия затворъ презъ 1948 г. Съ това стихотворение тѣ са искали да повдигнатъ духа на посърналитѣ наши сънародници въ затвора. Славовъ е билъ убитъ малко английски преди това въ България и се билъ сетилъ по това време за това стихотворение. Банковски го помолилъ да си спомни всичко, каквото знае за него и съ този материалъ, той съставилъ стихотворението АКО на български по Киплингъ.

Стихотворението е печатано въ книгитѣ "Дни и часове" и "Далечъ отъ Роденъ Край" отъ Банковски презъ 1960 и 1963 година. Това изяснение БОРБА прави по молба на Д-ръ Иванъ М. Банковски, поради игнорирането му при препечатване стихотворението въ списание БЪДЕЩЕ, книжка 19 и списание ЗАВЕТЪ отъ Мюнхенъ, книжка 2 отъ 1975 год.

ЕМИГРАНТСКА БИБЛИОГРАФИЯ.

НЕВИДИМИТЪ ОКОВИ. Иванка Радкова. На френски езикъ, Брюкселъ 1973, 161 стр. За този си романъ авторката е наградена съ Златния Медаль отъ Международната Академия "Лутеция" - Парижъ, като най-добръ романъ презъ годината.

КРАТКА ИСТОРИЯ НА СЕЛО ЖЕЛЕВО, МАКЕДОНИЯ. Фото С. Томевъ. На български и английски езикъ. Торонто, Канада 1971 година. 163 стр. съ илюстрации. Великолепно подбранъ исторически, фолклоренъ, политически и етнографски прегледъ на родното село на автора. Отличенъ примѣръ за всѣки патриотъ българинъ за подражание.

ПОДЪ ИГОТО НА ОСВОБОДИТЕЛИТЪ. Михайлъ Станчевъ. Лозана 1975, 213 стр. на френски. Романъ отъ близкото минало на България, описваше кървавия комунизъмъ.

КИБЕРНЕТИЧЕН КАЛЕЙДОСКОП. Драгомиръ Загорски. Виена 83 стр. 1976 год. на български езикъ, илюстрирана. Цена 5 долара.

Научнофантастично занимателно четиво, съ математически задачи и исторически факти.

ЕДНА НЕОБИКНОВЕНА СРЕЩА.

Презъ Май 1969 година въ Студентския Клубъ въ София се запознахъ с единъ студентъ отъ Куба, на име Гарсия, изпратенъ въ България да учи агрономство. За известно време бѣхме доста често заедно като колеги, но въ последствие, като почнахме да размѣняме мисли по политиката, нашитѣ отношения охладняха поради разликата въ идеологичнитѣ ни разбирания.

Презъ 1973 година азъ успѣхъ да избѣгамъ отъ България за една Западна страна, където се установихъ да работя и живѣя. Въ началото на 1976 година се записахъ доброволецъ въ Националната Армия на Президента Холденъ Робертсъ /Ф.Н.А.Л./ въ Ангола, за да се бия за свободата на този народъ, уgroзяващъ го пълно комунизирание.

На 7 февруарий 1976 година имахме акция въ близкия тилъ на комунистическата армия на М.П.Л.А. въ околноститѣ на Сан Антонио въ Северна Ангола. Поради изненада отъ наша страна и поради липса на противникови танкове, комуниститѣ понесоха тежки загуби въ хора и материали. Между пленницитѣ се намѣриха и двама кубанци. Единиятъ отъ тѣхъ бѣ моя познатъ отъ София, Гарсия. При разпита се установи съ доказателства и съ свидетели, че мисията на Гарсия е била да "прочиства" населението отъ враговетѣ на комуниститѣ и това той е правилъ много радикално и жестоко.

Разпита показва следното: Гарсия е училъ въ продължение на една година въ София български и руски езикъ, следъ това, заедно съ други чуждестранни "студенти" е изучавал изкуството на тероръ и саботажъ въ едни казарми близо до Сливенъ. Само за 6 месеца е изкаралъ нѣкакви курсове по земедѣлие и е билъ дипломиранъ отъ Университета. Завърналъ се въ Куба, тамъ той бдѣлъ за лоялността на Кубанскитѣ селяни, подъ маската на земедѣлски съветникъ. Презъ Декемврий 1976 година бива изпратенъ въ Ангола, този пътъ да покаже втората си специалностъ, научена въ България, а именно, да прилага тероръ и саботажъ между населението, което той е правилъ по най-префиненъ начинъ. Два часа следъ разпита, по решение на Полевия Садъ, Гарсия бѣ разстрелянъ! При писането на това писмо си мисля, колко малкъ може да бѣде този голѣмъ свѣтъ!

Христо Б., Сержантъ и Взводенъ Командиръ
въ Армията на Ф.Н.А.Л. въ Ангола.

КОНКУРСА НА **СЛАВЯНИ**

Отъ известно време Софийскитѣ другарчета засилиха пропаганднитѣ си акции всрѣдъ емиграцията. Освенъ безплатното натрапване на списанието СЛАВЯНИ, чиито бюджет иде отъ "фондъ безотчетни" при Държавна Сигурностъ и Черковно-Полицейския експедиционенъ корпусъ върху териториитѣ на Съединенитѣ Щати и Канада, нѣкои хитреци приготвиха нова примамка за ловене ефтини емигрантски души. Отчитайки родолюбие то на българскитѣ емигранти и естествената носталгия по далечната Родина, редакцията на СЛАВЯНИ обявиха конкурсъ по случай 100 годишнината отъ Априлското възстание. Хиляди формуляри на български и английски бѣха разпратени по цѣлия свѣтъ за този конкурсъ.

Въ тѣзи писма емигрантитѣ се приканватъ да отговорятъ писмено на нѣколко въпроси, като на най-добритѣ отговори ще имъ се раздадатъ награди. Като се има предвид отношението на комуниститѣ къмъ емигрантитѣ "безотечесвенници" и когато попаднатъ въ майчинскитѣ рачички на Държавна Сигурностъ, ние дешифрираме обявенитѣ награди:

Първа награда: безплатно, на разноски на Държавна Сигурностъ-отдѣлъ затвори и концлагери - 20 годишно гостуване въ България. Пътнитѣ разноски се поематъ отъ Западнитѣ правителства, любители на детанта.

Втора награда: вмѣсто Панагюрски килимъ, става дума за Ловченска черга отъ прогнилъ камъшъ, върху която ще си почиватъ носителитѣ на наградата, следъ 14 часово чукане камъни въ Ловешката кариера.

Трета награда: родопско халище. Така наричатъ сопаджитѣ отъ Държавна Сигурностъ агитацията за възврѣщане на "националното самосъзнание" на емигрантитѣ.

Прочее, напредъ къмъ конкурса на СЛАВЯНИ, драги братя емигранти и да ви съ честити наградитѣ!

ОРГАНИЗАЦИОНЕНЪ ЖИВОТЪ.

"ГРУПИТЪ НА НАЦИОНАЛНОСТИТЪ" ПРОТИВЪ ДЕТАНТА И ХЕЛЗИНКИ.

Презъ Ноемврий 1975 въ Вашингтонъ и презъ Януарий 1976 въ Кливеландъ се състояха заседанията на Централния Екзекутивенъ Бордъ на Организацията. По предложение на Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ се е приела резолюция, въ която се декларира становище противъ политиката на детантъ и споразуменията въ Хелзинки.

На 3 Априлъ 1976 въ Ню Йоркъ на заседанията на Ню Йоркския клонъ, също по предложение на Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ се е приела подобна резолюция. Натово заседание нашия Председателъ е билъ награденъ съ "Почетна плака", за неговата неуморна и дългогодишна ползотворна дейностъ въ срѣдата на Националнитъ Групи

ГОДИШНО СЪБРАНИЕ НА КЛОНЪ НЮ ЙОРКЪ. НА Б.Н.Ф.

На 8 XII 1975 въ клуба на Б.Н.Ф. се състоя Годишното събрание на Клона, на което Настоятелството даде своя отчетъ. Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ говори по политиката за детантъ и Хелзинки, като ги очерта като едно опущение спрямо поробенитъ народи. Избра се ново Настоятелство в съставъ: Председателъ Колю Кондовъ, Подпредседателъ Тодоръ Безевъ, Секретаръ-Касиеръ Петъръ Николовъ и Членове Маринъ Мариновъ и Емиль Атанасовъ.

КОЛЕДНА ВЕЧЕРЪ ВЪ ТОРОНТО, КАНАДА.

По инициатива на Б.Н.Ф. въ Торонто, на 10 I 1976 въ хотелъ Шератонъ, бѣше устроена Коледна вечеръ за членоветъ на Организацията и тѣхнитъ семейства. Въ присѣствие на около 80 души, трапезата бѣ благословена отъ Отцитъ Василь Михайловъ и Тома Кобаковъ. Следъ вечерята г.г. Ангелъ Гъндерски и Пенчо Пелтековъ произнесоха кратки слова. Разиграна бѣ томбола. При задушевна, приятелска атмосфера, веселието продължи до късно презъ нощта. Ржководителъ на тържеството бѣ г. Никола Гурсовъ.

ЕДНО НЕЗАБРАВИМО ТЪРЖЕСТВО.

На 15 II 1976 въ Българската Православна Църква "Св. Иванъ Рилски" въ Ниагара Фалсъ, Канада бѣ устроено тържество за годишнината отъ гибельта на героя Василь Левски. Поканени бѣха енориашитъ отъ Торонтската Църква "Св. Тройца", които масово посѣтиха това тържество, начело съ своя свещеникъ Отецъ Василь Михайловъ.

Отецъ Тома Кобаковъ държа прекрасно слово за великия Апостолъ, малки българчета рецитираха словата на Левски, всички изпѣха пѣсенята на загиналия патриотъ. Хорътъ на Църквата отъ Торонто изпѣ нѣколко народни пѣсни, презвитера Кобакова пѣ соло "О, майко моя, Родино мила", подета отъ всички присѣтствуващи.

Накрая протоиерий Василь Михайловъ взе думата и държа една великолепно високо патриотично-антикомунистическа речъ, която откликна гордо въ душитъ на всички присѣтствуващи. Това бѣ едно незабравимо национално тържество.

КОНФЕРЕНЦИЯТА НА АНТИБОЛШЕВИШКИЯ БЛОКЪ НА НАРОДИТЪ ВЪ МЮНХЕНЪ.

На тази Конференция, състояла се на 15 Ноемврий 1975 година въ Мюнхенъ, Д-ръ Иванъ Банковски, редакторъ на списанието "Български Войнъ" е държалъ речъ, въ която е казалъ:

"Като се погледне географската карта и се види огромната Съветска територия отъ 22,4 милиона кв.ккм., 250 милионното население и още 150 милиона отъ окупираниитъ страни, въоръжени до зъби съ превъзходваще Запада оръжие, като се види огромната имъ флота кръстосваща всички океани, човѣкъ би помислилъ, че Съветкия блокъ е непобедимъ. Това, обаче, е погрѣшно: и Съветската империя има своя Ахилева пета - това е човѣкътъ. Този човѣкъ, поставенъ тамъ въ такива унижителни положения отъ режима, изграденъ на базата на лъжата, на беззаконията, на робството - този именно човѣкъ е най-слабото мѣсто на безчовѣчната комунистическа система".

СКРЪБНИ ВЕСТИ.

На 15 Декемврий 1975 година почина въ Мадридъ на 82 години

ТОДОРЪ ДИМАНОВЪ

Покойниятъ бѣ дългогодишенъ Генераленъ Консулъ въ Германия на Царство България и собственикъ на голѣма търговска фирма. Отличенъ патриотъ и меценатъ на много Български Национални Организации, г. Димановъ бѣ символъ на родолюбие, щедростъ къмъ сънародници и борець за свободата на Родината.

Неговото име ще остане за винаги като споменъ за единъ голѣмъ българинъ. Той бѣ носителъ на много български и чуждестранни Ордени. Неговиятъ домъ въ Мадридъ бѣ единъ истински Български. Домъ за всички емигранти, напуснали Родината и потърсили свободата.

На 21 Декемврий 1975 година почина въ Хамонъ, Германия на 61 година българския националенъ емигрантъ

ИЛИЯ КАФЕДЖИЕВЪ

Покойниятъ бѣ роденъ въ с. Лалково, Елховско, по професия обущаръ. Преследванъ отъ комунистите, той бѣ принуденъ да избѣга отначало въ Турция, а презъ 1949 год. емигрира за Франция, а отъ тамъ за Германия.

Илия Кафеджиевъ бѣ единъ отъ тѣзи български емигранти, посвѣтили се на народното дѣло за освобождението на Родината отъ поробителитѣ-комунисти.

На 4 Априль 1976 година почина при трагични обстоятелства въ Чикаго на 38 годишна възраст емигранта

ЙОРДАНЪ ЖЕЛЪЗКОВЪ

Покойниятъ бѣ роденъ въ с. Меденъ Кладенець, Ямболско. Не можейки да търпи комунистическото робство, той забѣгва презъ Югославия за Италия, а отъ тамъ емигрира за Съединенитѣ Щати. Трудолюбивъ, скромненъ, той бѣ обичанъ отъ всички които го познаваха.

На 4 Априль 1976 загина при трагични обстоятелства въ Чикаго, на 60 годишна възраст българската емигрантка

ЙОНКА БАРБОРОВА

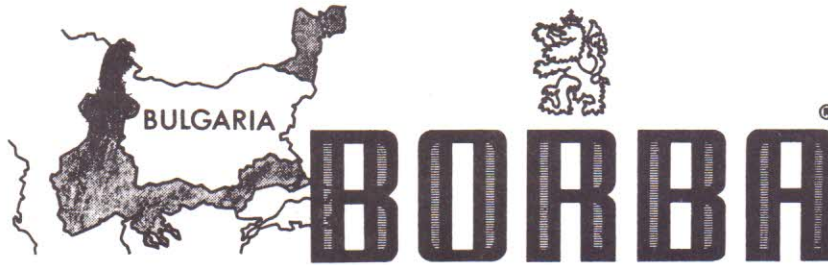
Покойната бѣ родена въ Видинско, живуща въ София. Емигрира съ семейството си презъ 1974 година презъ Югославия за Съединенитѣ Щати.

На 4 Априль 1976 година загина също при трагични обстоятелства дъщерята на Йонка Барборова, на 40 години въ Чикаго

НАТАЛИЯ ПЕТРОВА

Покайната бѣ родена въ Видинско и за известно време живуща въ Югославия. Отъ тамъ тя емигрира съ семейството си за Съединенитѣ Щати, кадето, още на млади години я заварва нейната кончина.

БОГЪ ДА ГИ ПРОСТИ!

PUBLISHED BY THE CENTRAL EXECUTIVE BOARD OF THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

РЕДАКТОРЪТЪ НА "БОРБА" Д-РЪ ГЕОРГИ ПАПРИКОВЪ СЪОБШАВА:

По случай Гергьовденъ - День на Храбростта - Д-ръ Героги Паприковъ благодари на всички негови приятели и съмишленици, които сж го поздравили по случай Именния му День. Той сжко имъ пожелава отъ сърдце, животъ и здраве и най-важно, скорошното освобождение на Родината!

БОРБА благодари на всички наши сънародници, които се интересуватъ отъ списанието, четатъ го съ внимание, разпространяватъ го между своитѣ братя въ изгнание, пращатъ дописки и статии въ духа на нашитѣ принципи.

БОРБА се разпраща безплатно до всички и се подържа изключително отъ даренията на членоветѣ на Организацията и тѣхнитѣ приятели. Понеже не получава помощи отъ никакви други фондове, може да бжде напълно независимъ въ своята политика.

БОРБА основа миналата година единъ фондъ при списанието, чийто целъ е да стабилизира финансово издаването. До сега фонда е вече надминалъ 10,000 долара, но все пак е недостатъченъ за целта. Ето защо, молимъ всѣки единъ който има възможностъ и желание да подпомогне този фондъ съ каквато сума желае, да изпрати чекъ до БОРБА на адреса на Организацията. Комисията, която се грижи за този фондъ е решила въ скоро бдаще да разпрати лични писма до по-заможни емигранти-патриоти съ сжщата молба-подпомагане фонда.

БОРБА се разпраща по цѣлия свѣтъ като "печатно произведение" и затова при промѣна на адреса на получателя се връща до редакцията, за което портото се удвоява. Молимъ при всѣка промѣна на адресъ, пращайте съ една картичка новия си адресъ до редакцията. Сжко пращайте ни адреси на нашеци, които биха искали да получаватъ списанието, разбира се, безплатно.

ТЪРСЯТЪ СЕ:

ЦЕКО ГОСПОДИНОВЪ ВАЧОВЪ, 42, отъ С. Горлево, Ломско. Емигриралъ за Съединенитѣ Шати, вѣроятно въ Ню Йоркъ къмъ 1957. Търси го неговъ приятель /С.Р./

ЕМИЛЪ ТЪНКОВЪ отъ Бургасъ, избѣгалъ за Турция, ГЕОРГИ КАРАМИХАЙЛОВЪ отъ София следвалъ инженерство въ Парижъ, емигриралъ за Канада къмъ 1950, ЯНКО ДОНЕВЪ отъ София, адвокатъ. Избѣгалъ презъ 1948 отъ България, а презъ 1949 емигриралъ за Канада. Търси ги тѣхенъ приятель отъ Бургасъ. /Д-ръ Х.Д.Б./

ПЕТЪРЪ ЯНЕВЪ отъ София. Емигрира за Австралия презъ 1972 отъ Парижъ. Търси го неговъ приятель отъ Германия /С.К./

Д-РЪ ГЕНАЛИ ВЕСЕЛИНОВЪ, Доцентъ въ Детската клиника въ Братислава, емигриралъ за Канада. Търси го неговъ приятель отъ Германия /Г.Ц./

СЛАВЧО БОРИСОВЪ СЛАВЧЕВЪ, емигриралъ къмъ 1950 въ Залцбургъ, Австрия. Търси го приятель на баща му /А.А./

Д-РЪ ИВАНЪ ЗЛАТАНОВЪ, отъ с. Капатово, Петричко. Следвалъ въ Берлинъ шотъ тамъ емигриралъ за Съединенитѣ Шати къмъ 1953. Търси ге неговъ съселянинъ /Д.Б./
